

ח"כ אריה מכלוף דרעי, ת"ז 069577674
רח' הקבלן 28/13 ירושלים 9387428

התובע:

ע"י ב"כ עוה"ד אילן בומבך (מ.ר. 15295) ואח'
מרחה ויצמן 2, מגדל אמות השקעות, קומה 14, תל
אביב 6423902
טל': 03-6932090 פקס': 03-6932091

- נגד -

בן כספית

הנתבע:

רח' הרדוף 14 הוד השרון

ע"י מטרי, מאירי, וכט ושות', משרד עו"ד
רח' אריאל שרון 4 (מגדל השחר, קומה 17)
גבעתיים 5320047
טל': 03-6109000, פקס: 03-6109000

מהות התביעה: לשון הרע

סכום התביעה: 400,000 ₪.

אגרת בית המשפט: 10,000 ₪ לפי פרט 1 בתוספת לתקנות בתי המשפט (אגרות), תשס"ז-2007.
לא קיים הליך נוסף בבית המשפט בקשר למסכת עובדתית דומה שהתובע הוא צד לו.

כתב תביעה

התובע, אשר יהיה מיוצג על ידי ב"כ עוה"ד כמפורט לעיל, מתכבד להגיש לבית המשפט הנכבד את כתב התביעה כדלקמן:

- א. כל טענות כתב תביעה זה נטענות לחלופין ו/או במצטבר ו/או על דרך ההשלמה, הכל על פי הקשר הדברים והדבקים.
- ב. כל הנספחים המצורפים לכתב תביעה זה, מהווים חלק בלתי נפרד הימנו.
- ג. כל ההדגשות בכתב תביעה זה שייכות לח"מ, אלא אם כן נאמר אחרת.

הזמנה לדין

הואיל ואריה מכלוף דרעי הגיש לבית משפט השלום בתל אביב תובענה נגדך, כמפורט בכתב התביעה שנשלח אליך, הנך מוזמן להגיש כתב הגנה **תוך שישים ימים** מיום שהומצאה לך הזמנה זו. לתשומת ליבך, אם לא תגיש כתב הגנה אזי לפי תקנה 130 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט-2018, תהיה לתובע הזכות לקבל פסק דין שלא בפניך.

תמצית הטענות בכתב התביעה

1. התובע הינו חבר כנסת ויו"ר מפלגת ש"ס.
2. הנתבע הוא עיתונאי בכיר, בעל טור בעיתון "מעריב" ובמהדורת יום שישי של עיתון "מעריב", וכן מגיש תכנית רדיו פופולארית ברדיו 103FM בשם "ינון מגל-בן כספית".

3. ביום 17.12.21 פרסם הנתבע את הטור הקבוע שלו במהדורת יום שישי של "מעריב", ובו הוא כתב כלפי התובע: **"דרעי, עבריין מורשע שדמם של 45 נספי אסון מירון מרוח על ידיו"**.
4. לאחר שהתובע שלח לנתבע, ביום 19.12.21, מכתב התראה טרם נקיטת הליכים משפטיים, ובו בין היתר דרש ממנו לפרסם התנצלות בכתב, השיב הנתבע במכתב מיום 20.12.21, בו דחה את כלל דרישות התובע, אף שהציע (בסעיף 7) להביא את העניין לסיומו בכך שיפרסם **"בטור שישי הקרוב, כי הדברים שפורסמו משקפים את דעתו ופרשנותו האישית בלבד ואינם מתיימרים לחרוץ דין ובלבד שבכך יבוא העניין לסיומו"**.
5. ביום 20.12.21, לאחר קבלת מכתב הנתבע, שלח התובע מכתב ליועץ המשפטי לממשלה, בדרישה להורות על חקירה פלילית כנגד הנתבע, בגין הפרסום מיום 17.12.21 ונוכח ניסיונו של הנתבע להשפיע על עבודתה של ועדת החקירה הממלכתית לעניין אסון הר מירון תשפ"א.
6. אמירה זו של הנתבע מהווה דבר לשון הרע חמור כנגד התובע, ואין לה כל הגנה בחוק איסור לשון הרע. באמירה זו, התכוון הנתבע לפגוע בתובע ובשמו הטוב.
7. ביום 24.12.21 פרסם הנתבע את טורו הקבוע במהדורת יום שישי של "מעריב", ובו הוא התייחס שוב (בהרחבה) לתובע, אך שב והוציא נגדו דיבה ורק החמיר את הפגיעה בתובע (אף שהחמיר את מצבו המשפטי שלו עצמו).
8. **"לשון הרע, כאמור, קשה לכימות נזקי "רגיל", אף שפגיעתה רעה מטבע ברייתה; 'נמשלה הלשון לחץ, שאם ישלוף האדם חרב בידו להרוג את חברו, החבר מתחנן לו ומבקש הימנו רחמים, מתנחם ההורג ומחזיר את החרב לנרתיקה. אבל החץ, כיון שירה אותו והלך, אפילו מבקש להחזירו, אינו יכול להחזיר' (מדרש שוחר טוב, ק"כ). לאן נשאה הרוח את לשון הרע, לא אחת קשה לגלות"** [רע"א 2015/15 מאיר פלבסקי נ' חברת מקור הפורמייקה בע"מ, 4.8.16].
9. הסעד המבוקש הוא פיצוי כספי בסך 400,000 ₪ בגין הפגיעה הקשה בשמו הטוב של התובע. כמו כן, התובע עותר לסעד נוסף שעניינו **תיקון והכחשה מצד הנתבע לדברי לשון הרע**. לבית המשפט הנכבד הסמכות העניינית והמקומית לדון בתיק דנן.

פירוט הטענות

10. ביום 17.12.21 פרסם הנתבע את הטור הקבוע שלו במהדורת יום שישי של עיתון "מעריב"¹.
11. תחת הנושא **"צבא ההצלה למדינה"**, בו דן הנתבע, בחיבה יתרה, בקורות החיים ובפועלם של השרים הנדל וכהנא, הוא גם מצא לנכון להשוות בין ה"מנהיגים" (כלשונו) הנדל וכהנא, לבין התובע, השר לשעבר (הרב ליצמן) ויו"ר ועדת הכספים לשעבר (הרב גפני). את שלושת האחרונים כינה הנתבע באופן זלזלני **"דרעי'ז, גפני'ז וליצמנים"**.
12. בתוך כך, כתב הנתבע בעמ' 12 כלפי התובע את התיאור הבא: **"דרעי, עבריין מורשע שדמם של 45 נספי אסון מירון מרוח על ידיו"**.
13. מכל כינויי הגנאי והחרפה הקיימים בשפה העברית, בחר הנתבע את המזוויע ביותר: **"דמם... מרוח על ידיו"**.

¹ העתק הכתבה מצ"ב כנספח 1 לתביעה זו

14. הנתבע גם בחר לעשות שימוש במינוח "עבריין מורשע", אף שהתובע ריצה את עונשו כבר לפני כמעט 20 שנים ושב מאז לחיים הפוליטיים בישראל, בהתאם ובכפוף לכל דין. לכן, שימוש במינוח זה בהקשר ההתבטאות הנוראה והמזוויעה של הנתבע, מלמד על כוונה יתרה לפגוע בתובע ולבטח על חוסר תום לב בבואו "לשפוט" באופן פסול ונקלה את "מעשיו", כביכול, של התובע בהקשר של אסון מירון. כמו כן, אדם סביר הקורא את המילים, עלול לחשוב שהתובע כבר הורשע בעניין אסון מירון.

15. התובע מבקש להדגיש, כי הפושע המקראי נקרא "איש דמים", ולהורג חפים מפשע יש "דם על הידיים". היה זה ישעיהו הנביא אשר קבע - "יְדִיכֶם דָּמִים מְלֵאוּ" וגם "כִּפְיֶכֶם נִגְאָלוּ בְּדָם וְאַצְבָּעוֹתֵיכֶם בְּעוֹן". "יְדִינוּ לֹא שָׁפְכוּ אֶת-הַדָּם הַזֶּה" אמרו הזקנים בספר דברים, בפרשת עגלה ערופה. כיום שגור הביטוי "דם על הידיים" כאשר דנים בשחרור מחבלים בעסקאות חילופי שבויים, וזאת על מנת לתאר את המחבלים הקשים והנוראים ביותר, אלה שיש להם "דם על הידיים" בשל כך שרצחו והרגו אזרחים ישראלים.

16. על כן, במילותיו של הנתבע - "דרעי, עבריין מורשע שדמם של 45 נספי אסון מירון מרוח על ידי", הוא הוציא דיבה רעה וקשה על התובע וביקש לפגוע בו באופן ברור, בכך שהדביק לו פשע גדול שאין מילים לתאר.

17. לא רק שהנתבע הלבין את פניו של התובע, אלא הוא גם "שפט" אותו. שכן בחודשים האחרונים דנה בעניין ועדת חקירה ממלכתית ששומעת עדים מעדים שונים והיא אמורה להכריע בדבר אחריותו של אדם זה אחר לאסון. במילותיו אלה, התערב הנתבע בגסות בהליך משפטי תלוי ועומד, מתוך כוונה ברורה להשפיע שלא כדין על ועדת החקירה. בכך עבר על סעיף 24א(א) לחוק ועדות חקירה, תשכ"ט-1968, אשר לפיו - "המשפיע או המנסה להשפיע שלא כדין על ועדת חקירה או על חבר מחבריה ככל הקשור לעבודת הועדה, דינו - מאסר שנה".

18. חומרה יתרה נודעת לעובדה שהנתבע כתב "עובדה" זו, מבלי לבקש את תגובת התובע להאשמה מזוויעה זו. אילו היה הנתבע נוהג בהגינות ומברר את העובדות לאשורן, טרם פרסומן (בהתאם לחובתו העיתונאית), הוא היה למד לדעת כי האשמתו החמורה בענין האסון במירון, הינה אקט שקרי המנוגד למציאות כהווייתה.

19. במשפט הישראלי, עיתונאי או בעל טור דעות, איננו זכאי לכתוב ככל אשר עולה על רוחו. ולסטייה משורת הדין יש מחיר. אכן, על אף החשיבות הרבה שייחס המחוקק להבעת דעה על נציגי ציבור ומתיחת ביקורת על התנהגותם ופעולותיהם, נפסק כי חופש ביטוי זה אינו בלתי מוגבל והחוק לא התיר את דמם של אנשי הציבור, באופן שניתן יהא להשמיצם ולהשתלח בהם בשם חופש הביטוי. על כך ראה ב-ע"א 89/04 יולי נודלמן נ' נתן שרנסקי (2008), פסקה 32:

"חרף כל אלה, המשקל המיוחד הניתן לחופש הביטוי במישור הציבורי אינו בלתי מוגבל. הוא נבחן על פי מהותו וטיבו בנסיבות המקרה. הוא נשקל מצד אחד, על פי מידת חשיבותו האמיתית לחופש הביטוי. מנגד, הוא נבחן על פי מהותה ומידתה של הפגיעה בשמו הטוב ובכבודו של האדם. גם איש ציבור החושף עצמו למערבולת החיים הציבוריים ומסכים בכך לקבל על עצמו מידה מסוימת של נטל חשיפה וביקורת ציבורית, אינו הופך בכך את שמו הטוב ואת כבודו האנושי להפקר. איש הציבור לא הסכים בנטילת תפקיד ציבורי להפקיר לחלוטין את כבודו האישי, והחוק, באיזונים שיצר, מגן גם על בעל תפקיד ציבורי לכל יהפוך שמו הטוב למרמס בכפוף למתן משקל ראוי לחופש הביטוי כערך ציבורי בעל חשיבות. החוק לא התיר בכל מצב מעשי השמצה והשתלחות באנשי

ציבור בשם חופש הביטוי, ולא היקנה הגנה לפוגע גם אם הביטוי הוא הבעת דעה על איש ציבור, בנסיבות בהן לא נתקיים בפוגע יסוד של תום לב".

20. ודאי כך הדבר, כאשר אותו משפט מזוויע כלפי התובע, מתיימר לקבוע ממצא עובדתי לפיו "כבר הוכרע" כי התובע שפך דמים של 45 הנספים הקדושים; וקוראים סבירים עלולים אף לטעות ולחשוב כי התובע הוא "עבריין מורשע" בגין שפיכת הדמים.

21. ביום 19.12.21 הפיץ הנתבע את טור שישי שלו בעיתון "מעריב", גם לכל 282,382 עוקביו בחשבון הטוויטר שלו.

22. ביום 19.12.21 העלה התובע את טענותיו אלה במכתב שנשלח לנתבע², ובסופו ניסה התובע להציע לנתבע הצעה, לצרכי פשרה בלבד, בטרם יפנה למיצוי האפיק המשפטי, שכללה פרסום התנצלות בכתב ותשלום פיצויים.

23. כאמור לעיל, ביום 20.12.21 השיב הנתבע למכתבו של התובע³ ודחה את כל טענותיו. "הרבה לפני משורת הדין" הציע הנתבע, כי הוא מוכן לפרסם הבהרה "בטור שישי הקרוב, כי הדברים שפורסמו משקפים את דעתו ופרשנותו האישית בלבד ואינם מתיימרים לחרוץ דין ובלבד שבכך יבוא הענין לסיומו". התובע לא ראה בכך הצעה רצינית לסיום הפרשה. מכאן תביעה זו.

24. ביום 24.12.21 פרסם הנתבע את טורו במהדורת יום שישי של עיתון "מעריב"⁴. הנושא הרביעי לטור זה כונה "מורשת דרעי", ובו ביקש הנתבע (ככל הנראה) למתן את תוצאות פרסומו בעניין התובע, שבוע קודם לכן, אך גם אם בא לברך, נמצא מקלל. כעת הבהיר הנתבע, "מיוסי כהן) לאריה דרעי. האיש רתח ממשפט שפורסם כאן בשבוע שעבר, שלפיו, על פי דעתו של הכותב, דמם של הרוגי מירון מרוח על ידיו. משפט שבא לשקף את דעתי הפרטית ולא עובדה כלשהי. משפט שהתגבש בראשי בעקבות מעקב אחר העדויות הנשמעות בפני ועדת החקירה הממלכתית לאסון מירון".

25. הנתבע המשיך ופירט על מה סמך את דבריו כלפי התובע שבוע קודם לכן (קרי, איך התגבש בראשו המשפט המזוויע בעניין התובע מיום 17.12.21):

"בפני הוועדה הזו נשמעו, עד עכשיו, עדויות מפי היועצת המשפטית של משרד הדתות, הרל"שית של מפקד מחוז הצפון במשטרה ועדים נוספים, שמהן עולה בוודאות שהדחיפה לקיומה של הילולת מירון במתכונת הרגילה שלה, ללא הגבלות כלשהן, הגיעה מדרעי. היו עדים שטענו שמדובר גם בלחץ מאסיבי של השר לביטחון הפנים אמיר אוחנה. היו עדים שאמרו שמאחורי שני אלה היה לחץ כבד של נתניהו. המעורבות של דרעי לקיים את הילולה בלי הגבלת כניסה עולה בעדויות הללו בבירור. על פי היועמ"שית של משרד הדתות, דרעי "ביטל" את השר המכהן במשרד, נכנס לנעליו וניהל את העסק".

26. מדובר בקו הגנה מדהים של הנתבע. על יסוד שתי עדויות "ועדים נוספים" (ששמם ותפקידם אינם נזכרים), הוא הצליח להסיק "בוודאות" כי התובע דחף "לקיומה של הילולת מירון במתכונת הרגילה

² מכתב ב"כ התובע מיום 19.12.21, מצ"ב כנספח 2 לתביעה זו

³ מכתב ב"כ הנתבע מיום 20.12.21, מצ"ב כנספח 3 לתביעה זו

⁴ העתק הכתבה מיום 24.12.21, מצ"ב כנספח 4 לתביעה זו

שלה, ללא הגבלות כלשהן". לצד זאת, וכאילו במקרה, הסכים הנתבע, רק בטורו החדש, "לחלק" את האחריות לכך עם השר לביטחון פנים ועם ראש הממשלה.

27. מכל מקום, הנתבע המשיך את הקו האגרסיבי שלו, ושוב הציב את עצמו כמי ש"משפיע או המנסה להשפיע שלא כדין על ועדת חקירה או על חבר מחבריה בכל הקשור לעבודת הוועדה", בעת שקבע מסקנה "ודאית" בנוגע לתובע. מצד אחד, גורס הנתבע כי "מסקנה" זו אליה הגיע בטור הקודם, מתבססת על "מעקב אחר העדויות" בוועדת החקירה; ובאותה נשימה מציין הנתבע כי המשפט המזוויע מהטור הקודם, "ש(ב)א לשקף את דעתי הפרטית ולא עובדה כלשהי". ואולם, איך בדיוק מתעצבת דעתו הפרטית של הנתבע, אם לא באמצעות "מעקב אחר העדויות"??? אין זאת אלא שהנתבע סותר את עצמו במרווח של שורות אחדות בטורו מיום 24.12.21, כאשר אין לדבריו ולדרישת תום הלב (מכל סוג שהוא) דבר וחצי דבר.

28. ניסיונו זה של הנתבע להשפיע על ועדת החקירה, כל כך מובהק וגס וברור, משום התעלמותו מכך שהוועדה לא הוציאה מעולם מכתבי אזהרה, וגם אם תבקש לעשות כן, עדיין יוכלו המוזהרים להתייבב לפני הוועדה, להשמיע דברם ולחקור עדים, "אף אם כבר העידו לפני הוועדה" (סעיף 15 לחוק ועדות חקירה, תשכ"ט-1968). במצב הדברים הנוכחי, נכון למועד שני פרסומי של הנתבע, ועדת החקירה לא שלחה כלל מכתבי אזהרה למאן דהו ועל כן לא העמידה לרשותו של איש את חומר הראיות הרלוונטי הנמצא בידיה. העדים שהעידו ועוד יעידו בפני הוועדה, מעידים בחודשים אלה עדות פתוחה, ללא חקירה נגדית כלשהי. סעיף 15(ב) לחוק ועדות חקירה מאפשר למי שבעתיד יישלח לו מכתב אזהרה, לחקור נגדית עדים "אף אם כבר העידו לפני הוועדה". מי שקורא את הטור מיום 24.12.21 לא מבין זאת כלל, והוא דווקא מבין הפוך: שאותם עדים כבר העידו ועדותם זו (שכביכול הסתיימה והיא "חלוטה ומוגמרת") - היא לבדה - כבר הביאה למסקנה "ודאית" כנגד התובע.

29. במובן קריטי זה, דבריו אלה של הנתבע, כי "בפני הוועדה הזו נשמעו, עד עכשיו, עדויות מפי היועצת המשפטית של משרד הדתות, הרל"שית של מפקד מחוז הצפון במשטרה ועדים נוספים, שמהן עולה בוודאות שהדחיפה לקיומה של הילולת מירון במתכונת הרגילה שלה, ללא הגבלות כלשהן, הגיעה מדרעיי", אף אינם יכולים להיות "דין וחשבון נכון והוגן על מה שנאמר" בוועדת החקירה.

30. גם לקראת כתיבת הטור מיום 24.12.21, הנתבע לא העלה בדעתו לפנות לתובע על מנת לקבל את תגובתו לדבריו של הנתבע. כעת ראינו כיצד הנתבע רק החמיר את הפגיעה בתובע, באמצעות "ניתוח" עובדתי ומשפטי שאין בו דבר מלבד מבוכה לנתבע בגין בורות משפטית והמחשה מעוררת השתאות לזיגזוג בגרסתו העובדתית בנוגע ל"מסקנה" אליה הגיע ביום 17.12.21.

31. ביום 26.12.21 הפיץ הנתבע את טור שישי שלו בעיתון "מעריב", גם לכל 282,382 עוקביו בחשבון הטוויטר שלו.

טיעון משפטי

32. לנתבע לא עומדת כל הגנה מפני הפרסומים.

33. לעניין הגנת "אמת דיברתי", הרי שהתובע, שאכן היה - בזמן קרות האסון - שר הפנים, הנגב והגליל בממשלה, לא התעסק כלל בנושאי הבטיחות, אלא עסק בעניין קיומה של ההילולה וההכנות

המקדימות לה, מתוקף תפקידיו הנוספים כאחראי הטיפול בקורונה במגזר החרדי וכתבר בקבינט הקורונה. פעילות התובע אז נסבה סביב סוגיות של הגבלת התקהלות בשל הקורונה (כמו שעשה כן לגבי הגבלות התקהלות בבתי הכנסת ובמוסדות חינוך).

34. באותו זמן, בעלי התפקידים הדומיננטיים בקבלת ההחלטות הנוגעות להילולה במירון ולתפעול המקום, היו ממשטרת ישראל וממשרד הבריאות, כאשר בעניין היו מעורבים גם המשרד לשירותי דת ומשרד התחבורה.

35. התובע ביקש אז למצוא את התמהיל הנכון שישלב מיטבית בין קיום הנחיות הקורונה ובין שמירה על בריאות המשתתפים, בהתאם לרוח אותם ימים של הקלות במגבלות ההתקהלות (בהנחיה ובאישור של משרד הבריאות ופרויקטור הקורונה דאז, פרופ' נחמן אש).

36. בתוך כך, התובע יזם אז תיקצוב מיידי של מסכי ענק במתחם ההילולה במירון, כדי לצמצם את ההתקהלויות על ההר. ואכן משרד הנגב והגליל בראשותו של התובע, תיקצב חמישה מסכי ענק בסכום של 800,000 ₪ לטובת בטיחות המשתתפים ופיזורם.

37. בשום שלב לא עלתה אופציה של קיום הילולה ללא הגבלות, במתחם ההדלקות. יתרה מכך, מטעמו של התובע גובש מתווה בין רמ"ט שר הפנים (ישראל אוזן) לבין פרופ' נחמן אש, של הגבלת מתחמי הכנסת אורחים, למרות הזעם שזה עורר בקרב מפעילי המתחמים.

38. מכאן בולטת שקריות המילים של הנתבע.

39. לעניין הגנת תום הלב, נפנה לסעיף 16(ב) לחוק איסור לשון הרע:

"(ב) חזקה על הנאשם או הנתבע שעשה את הפרסום שלא בתום לב אם נתקיים בפרסום אמת מאלה:

- (1) הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא האמין באמיתותו;
- (2) הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא נקט לפני הפרסום אמצעים סבירים להיווכח אמת הוא אם לא;
- (3) הוא נתכוון על ידי הפרסום לפגוע במידה גדולה משהיתה סבירה להגנת הערכים המוגנים על-ידי סעיף 15...".

40. בנסיבות העניין מתקיימים כל תנאי החזקה בסעיף 16(ב) לחוק איסור לשון הרע, המעידים על כך שהפרסום מושא תביעה זו, נעשה **שלא** בתום לב.

41. בהיבט זה, מודגש כי הנתבע התעקש שלא לפנות לתובע ולבקש את התייחסותו לדברים, וזאת בנוגע לשני הטורים שלו מושא תביעה זו.

42. הלכה היא, כי שימוש בלשון חריפה ומשתלחת מלמד על העדר תום לב.

43. הפרסומים המפורט לעיל מהווים **פרסום לשון הרע** כנגד התובע, כמובן הפשוט של תיבות אלה בסעיפים 1-3 לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965, ובשים לב למגוון דרכי הבעת לשון הרע, אף במשתמע.

44. במקרה דנן, מתקיימות **נסיבות מחמירות במיוחד**, המעידות גם על "כוונה לפגוע" מצד הנתבע, במובן חוק איסור לשון הרע, ועל ניסיון להשפיע על עבודתה של ועדת החקירה הממלכתית בעניין אסון מירון (ששניים מחבריה אינם שופטים מקצועיים).

45. בכל הנוגע לטענת הנתבע כי "בסך הכל" הביע דעה על איש ציבור, הרי שהנתבע רחוק מלעמוד בדרישות ההלכה הפסוקה בעניין הבעת דעה בתום לב, מאחר שמדובר בהשתלחות קיצונית ושלוחת רסן החורגת מגבולות הסביר, ומאחר ש"דעה" זו (בפרסום מיום 17.12.21) בוססה על עובדות כביכול, ואלה לא נבדקו ע"י הנתבע עובר לאותו פרסום, ולבטח שהנתבע לא נקט אמצעים סבירים כדי לברר את נכונות העובדות העומדות בבסיס מסקנתו בעניין "שפיכת הדמים" שאותה ייחס לתובע.
46. ויודגש, בעל טור דעה בעיתון איננו "פטור" מחובתו לבצע בדיקה עובדתית ולבקש את תגובת מושא הטור (ראו למשל, ע"א (מחוזי, ת"א) 20727-09-20 **ידיעות אחרונות בע"מ נ' אם תרצו - ציונות להיות או לחדול** [7.2.21], בעניין בעלת הטור סימה קדמון).
47. מעבר לכך, הנתבע לא ציין כלל בפרסום מיום 17.12.21 על מה הוא נסמך ומהו היסוד העובדתי למסקנתו הנחרצת – כי "דרעי, עברייני מורשע שדמם של 45 נספי אסון מירון מרוח על ידיו". הדברים נאמרו out of the blue, מתוך כוונה "לבדל" בין התובע, הרב ליצמן והרב גפני, לבין "המנהיגים" הנדל וכנא. ואולם, אדם (אפילו עיתונאי הוא) הנשען על "הבעת דעה בתום-לב" חייב להביא לידיעת הקורא את התשתית העובדתית עליה הוא מסתמך – ועל אותן עובדות להיות נכונות. לשם ביסוסה של ההגנה נדרש כי אדם סביר יכול היה להסיק את המסקנה שהייתה בגדר לשון הרע מן העובדות שצוינו בפרסום. זאת ועוד, אם פרסום כולל טענה משמיצה המנוסחת כדעה, מבלי לציין את העובדות שעליהן היא מסתמכת, יש להתייחס לדעה כאל קביעת עובדה, והגנת הבעת הדעה לא תחול עליה.
48. כל הנאמר לעיל הוא נכון מקל וחומר, בן בנו של קל וחומר, כאשר הנתבע מייחס לתובע פשע מתועב, שהרי מי "שדמם של 45 נספי אסון מירון מרוח על ידיו", הוא בהכרח מי שאשם במות הנספים הקדושים. ודאי שבמצב דברים זה מצופה היה מהנתבע לציין בפני הקוראים את העובדות שעליהן הוא כביכול נסמך. אך מכיוון שאין עובדות כאלה, העדיף הנתבע לייצר כותרת מזוויעה כנגד התובע, ובכך אולי קיווה לרכוש אוהדים נוספים או "עוקבים" בטוויטר, ע"י יצירת פרובוקציה שקרית בעניין התובע.
49. גם אם יטען הנתבע (כפי שטען במכתב התגובה) כי הוא "בעצם" התכוון לכתוב שלתובע "ישנה אחריות לאסון", הרי שהמילים בהן הוא בחר להשתמש – "דמם של 45 נספי אסון מירון מרוח על ידיו" – נטועות במחוזות אחרים לגמרי והם לקוחים מעולם מושגים בעל מטענים רגישים ונפיצים מאוד, הן בדת היהודית והן במציאות הישראלית ספוגת פעולות החבלה וההתאבדות של אויבי המדינה ואויבי הדת היהודית. אין זאת אלא, שהנתבע מיתמם, ובכך הוא ממשיך את הקו הזדוני המכוון כלפי התובע. וכל זאת מעבר לעובדה הבסיסית, כי מילים אלה של התובע אינן אמת.
50. המשמעות היחידה של דברי הנתבע, הינה שהתובע אשם במוות המוני של יהודים תמימים. אין בחוק איסור לשון הרע כל סעיף המאפשר התבטאות כזו.
51. עוד ייאמר, כי במכתב התגובה מיום 20.12.21, הנתבע לא התנצל על מה שכתב והלכה למעשה - דחה את כל טענות התובע (תוך העלאת "הצעה" משונה, שאין בה ממש).
52. במילים אלה שפרסם הנתבע, הוא התיר את דמו של התובע.

53. ניסיונו המאוחר של הנתבע, להסביר בדיעבד בטור מיום 24.12.21 (שם כתב לגבי מילותיו המשתלחות מיום 17.12.21 – "נדמה לי שהמסקנה שאליה הגעתי לגיטימית וחוסה בגבולות חופש הביטוי והדעה. ייתכן שהשפה הייתה ציורית מדי. הדם מרוח וגו'. בתכל'ס, הכוונה ברורה: על פי העדויות עד כה, אריה דרעי, לעניות דעתי שאינה קובעת, הוא אחד האשמים באסון מירון"), דינו להידחות. ודאי שאין בו כדי לפוגג את עומקה של הדיבה בטור מיום 17.12.21:

53.1. ראשית, הנתבע עצמו כותב כי הגיע ל"מסקנה". כל אדם, אפילו הנתבע, אמור להגיע למסקנה כתוצאה מהליך של איסוף עובדות, תחת מגבלות של עיתונות אחראית ותוך מתן אפשרות לתובע להגיב על אותה "מסקנה". דבר מכך לא נעשה ע"י הנתבע.

53.2. שנית, רק ביום 24.12.21 ראה לנכון הנתבע "לחלק את האשמה" של התובע, עם אחרים. כעת כינה הנתבע את התובע "אחד האשמים באסון מירון", ובכך יש שוני מובהק מהמסקנה המרשיעה המהדהדת מיום 17.12.21.

53.3. שלישית; אמנם מובן מדוע הנתבע מבקש כעת להקטין את עוצמת ההשתלחות המקורית [דרעי, עבריין מורשע שדמם של 45 נספי אסון מירון מרוח על ידיו] ולכנותה "שפה ציורית מדי", אך הנתבע (שאיננו יודע להתנצל) העיד במו פיו - לגבי הפרסום מיום 17.12.21 - כי "הוא נתכוון על ידי הפרסום לפגוע במידה גדולה משהיתה סבירה להגנת הערכים המוגנים על-ידי סעיף 15", לצד התקיימותן של חזקות אחרות כי הנתבע עשה את הפרסום שלא בתום לב.

54. לעיל גם הובהר, כי הטור מיום 24.12.21 הטעה את הקוראים בכל הנוגע למשמעות שמיעת העדויות בשלב מוקדם זה, בהינתן שלא נשלחו מכתבי אזהרה לאף אדם ובהינתן הוראת סעיף 15 לחוק ועדות חקירה באשר לזכות חקירתם הנגדית של עדים שכבר העידו, אם בעתיד יוחלט לשלוח מכתבי אזהרה כאמור.

55. מעבר לכך, הנתבע גרס, במסגרת הטור מיום 24.12.21, כי אותה "מסקנה" אליה הוא הגיע בטור הקודם, מתבססת על "מעקב אחר העדויות" בוועדת החקירה; אך באותה נשימה ציין שם הנתבע כי המשפט המזוויע מהטור הקודם, "ש(ב)א לשקף את דעתי הפרטית ולא עובדה כלשהי". במילים אלה, המזוגגות בין גירסה א' לגירסה ב' ומבלבלות לחלוטין את הקורא הסביר, ניתק עצמו הנתבע מדרישות תום הלב וההגינות המחייבות אותו, ורק החמיר את הפגיעה בתובע.

56. אשר על כן, מתבקש בית המשפט הנכבד ליתן פסק דין, המורה לנתבע:

56.1. לפרסם הודעת תיקון ואו הודעת הכחשה בטורו הקבוע במהדורת יום שישי של עיתון "מעריב" וגם בחשבון הטוויטר של הנתבע, כך שאותה הודעה תהלוס את חומרת הפרסומים הדיבתיים ואת תפוצתם.

56.2. לשלם לתובע פיצוי בגין נזק כללי - בלתי ממוני, בהתאם להערכתו של בית המשפט הנכבד, בשיעור של 400,000 ₪. זאת בהתחשב בכל מימדי החומרה הנודעים לאמירה כה קיצונית, משולחת רסן ומזוויעה כלפי התובע ("דרעי, עבריין מורשע שדמם של 45 נספי אסון מירון מרוח על ידיו") ובהתייחס לטור השני מיום 24.12.21 אשר רק החמיר עוד יותר את הפגיעה הקשה בתובע, וכן בהתחשב במעמדו של הנתבע, תפוצתם הנרחבת של הפרסומים הן בעיתון "מעריב" של יום

שישי והן בחשבון הטוויטר של הנתבע (שלו 282,382 עוקבים נכון ליום 22.12.21), והעובדה כי הפרסומים נעשו בעיצומה של עבודת ועדת החקירה הממלכתית בעניין אסון מירון ועל מנת להשפיע על עבודתה של ועדת החקירה ומתוך שהנתבע יודע היטב כי התובע לא העיד כלל בפני ועדת החקירה; התובע לא קיבל מכתב אזהרה לפי סעיף 15 לחוק ועדות חקירה; וכי טרם מיצה התובע את זכותו לחקור נגדית עדים שהעידו בפני ועדת החקירה, למקרה בו התובע יקבל בעתיד מכתב אזהרה כאמור.

56.3. לחלופין, לשלם לתובע את מלוא הפיצוי הסטטוטורי הקבוע בסעיף 7א(ג) לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965, בגין שני הפרסומים מושא תביעה זו, אשר בוצעו "בכוונה לפגוע" בתובע, וזאת ללא צורך בהוכחת נזק, בסך של 280,000 ₪.

56.4. לשלם לתובע את הוצאות המשפט, לרבות שכ"ט עו"ד בצירוף ריבית ובתוספת מע"מ כדין.

אילן בומבך, עו"ד
- ב"כ התובע -

תוכן הנספחים (עמוד 1 מתוך 1)

עמוד	שם המסמך
12	נספח 1: כתבה מעיתון "מעריב" 17.12.21 (עמודים 12 עד 15)
17	נספח 2: מכתב ב"כ התובע מיום 19.12.21 (עמודים 17 עד 19)
21	נספח 3: מכתב ב"כ הנתבע מיום 20.12.21 (עמודים 21 עד 22)
24	נספח 4: כתבה מעיתון "מעריב" 24.12.21 (עמודים 24 עד 26)

נספח 1 :

17.12.21 נספח 1 - כתבה מעיתון "מעריב"

(עמודים 12 עד 15)

חילופי תפקידים

1. אין צדק בפוליטיקה

שבוע טוב עבר על נפתלי בנט. בפעם הקודמת שבנט שירר שהוא מבוסס, ומן קצר לאחר הקמת הממשלה, געו הביביסטים בצחוק וכמעט נחנקו מנחרות בוז. הם היו משוכנעים שהממשלה היא תולדה של נישואי קרובים ונולדה בלידת עכוו, מה שמבטיח לנו שתיפח את נשמתה בטרם תיבש השליה. הם טעו. הממשלה קמה, התייצבה, התבססה, העבירה תקציב, התגברה על זון הרלתא בלי לסגור ולו פיצוייה אחת, הנהיגה שורה של רפורמות, מנהלת מדיניות ביטחונית תקיפה (בסוריה), משקמת את יחסי החוץ של ישראל עם מדינות המעגל הקרוב הרחוק ועוברת קשה. יש קלקולים, יש תקלות, יש סקנדלים בין השותפים השונים, אבל אף אחד לא חולם לעזוב, כי לאף אחד אין לאן ללכת, ובעיקר כי הממשלה הזו עושה דברים חשובים וחילצה את מדינת ישראל מחוטפיה.

אטאט המורו הבז והצחוק הביביסטי בצווחות געוואלד עולות ויורדות. השבוע קרו, במקביל, שני דברים מראיינים: החוק המאפשר לשוטרים להיכנס ולחפש בבתים פרטיים ללא צו חיפוש עבר בקריאה ראשונה, ומכתב שכתבה היועמ"שית במשרד ראש הממשלה למשפחת נתניהו, ובו דרישה להחזיר לאלתר 21 מתנות "שנעלמו" בתהליך העקירה (של משפחת נתניהו מבלפור). רק שלא יחליט מישהו לנצל את החוק החדש ולהיכנס לבצע חיפוש פתע בקיסריה, או בדירה ברחוב עזה בירושלים, או בבית ברחוב הפורצים, לשם העברו רוב הקרטונים שארוה הגברת, בידי רב המשרתים אפי אוולאי.

ובעוד בנט מתענג השבוע על מנעמי השלטון, התרוצץ קורמו המיווע והנפתח וניסה לקושש מקופת המדינה עוד כמה חודשים של מכונת, נהג ומאבטחים (לרעייתו ושני בניה). בעוד נתניהו מצלם את הסרטון שממנו אפשר היה להבין שנגח, שבו הוא דורש מהמדינה להמשיך להסיע את רעייתו ובניו ממקום למקום, טס בנט לקצור דאבני פירות השלום (של נתניהו) באבו דאבני. ובעוד מסע ההסתה והיבבות של המשפחה המלכותית לשעבר שוטף את הרשתות ומעורר בעיקר רחמים, יבש ראש הממשלה בנט לארבע שעות של ארבע עיניים עם שליט האמירויות מחמד בן זאיד (MBZ), שאותו מכנה בנט בשחחות סגורות "הארכיטקט של המורח התיכון החדש". אין צדק בפוליטיקה.

או שדווקא יש: בנט הוא ילד הכאפות הנצחי של נתניהו. המתנה שלא מפסיקה לתת ולהיחבט. הוא ואיילתו הושלכו מהלשכה פעם אחת, ועוד פעם, ושוב ושוב. בכל דור ודור, רגע לפני הבחירות, היה נתניהו שולף את הקשית המפורסמת ומרוקן את כוס המנדטים המיוחמת של בנט כרצונו. גם כשכהנו כשרים ככירים בממשלתו, לא הייתה להם דריסת רגל במעון המלכותי או במטוס הנישואות. הוא פיטר ומינה אותו בקצב שבו מחליפים גרביים. כשמינה אותו לשר הביטחון, הפך את זה לבריחה. כשפיטר

"ילד הכאפות" נפתלי בנט הוריד השבוע סטירה מצלצלת לקיסר המודח ■ האסטרטגיה של נתניהו: ללכת על הראש של לפיד ולהמשיך לשחוק את ימינה ותקווה חדשה ■ איילת שקד הוכיחה בפרשת הילדה דניאל לב שאפשר להיות ימנית, שמרנית ואנושית ■ ומילת הרגעה לביביסטים: החוק המתקדם להסרת פרסומים פוגעניים או שקריים מהרשת הוא ממש לא "סוף הדמוקרטיה"

זה, הוא אפי אוולאי עם ארומה ביטחונית. במהלך השנים הפכה יחידת "מגן" לסוג של מכבסה המיועדת להכשיר הוצאות שונות, משונות ואינסופיות שהופלו שוב ושוב על קופת המדינה, באמתלה "ביטחונית". כל מה שצריך עכשיו זה "לעקוב אחרי הכסף". Follow the money. לפענח את מה שכל עובד זוטר במשרד ראש הממשלה יודע. המנגנון היה כזה: הדרישה הכספית נדרשת, מועברת על ידי דרורית שטיינמן, המשת"פית הראשית של המשפחה במשרד ראש הממשלה, ישירות אלון חליהו, שמאשר שמרונר בצורך ביטחוני, ומאפשר לאשר את ההוצאה.

מדובר במיליונים. ותיקי המשרד נזכרים איך דרשה מי שדרשה להחליף את המנגל העתיק בחצר בקיסריה. מנגל שהגיע, במונח, עם הבית עצמו (שנרכש מכונס נכסים). מנגל שכבר או לא היה ראוי לשימוש. ולפתע נזכרה מי שנזכרה שהמנגל דורש החלפה כי "המאבטחים כל הזמן פותחים וסוגרים אותו כדי לחפש מטענים". או אם השב"כ קלקל, שהשב"כ יחליף. וגם המדרכה. כן, המדרכה בכניסה האחורית. צריך להחליף את המרצפות, כי "ראש הממשלה הולך כאן

מי שתחנך מתישהו את המטוס המלכותי, זו גברת אחרת. הממרה שלפיה "כל מי שררכת עליו בדרך למעלה, ינקום בך כשתהיה בדרך למטה" התגשמה במלואה, ובאופן מושלם. רק מי שמבין את המציאות בתוך קן הקוקויה אשר בקיסריה יודע שאין בתפריט הפעולות האנושיות מעשה חמור ונורא יותר מליטול מהגברת את מכוניתה ומאבטחיה. בעצם, יש ליטול את זה גם מילדיה. זה משול לרצח עם. אגב המתנות. לו היה בישראל יועץ משפטי לממשלה אמין, חותר למגע וחסר פשרות, אב המעון לשעבר בבית ראש הממשלה, אפי אוולאי, היה צריך להיות בחקירת משטרה. הוא זה שנצפה מעביר את הארגונים לבית ברחוב הפורצים (אחר ממעונות המשפחה). שיטת אפיה המתנות. אוולאי עובר עכשיו בליכוד. כלומר, ממשיך לשרת את הגברת על חשבוננו. ממה שאני מכין, סכלנותו מתקרבת לקצה.

יש עוד הרבה אמת שטרם יצאה לאור בכל הקשור ל-12 השנים המסואבות שעברנו. השבוע עלתה לכתורות יחידת "מגן" במשרד ראש הממשלה. היחידה האחראית לאבטחה ונמצאת תחת מרותו של אלון חליהו, קצין הביטחון של המשרד. חליהו

אותו מתפקיד שר הביטחון, הוסיף לזה השפלה. הרי מי שהחליט להסיר מעל בנט את האבטחה שלושה חודשים לאחר שנפרד מתפקיד שר הביטחון, זה נתניהו. מעשה שמעיד על שנאה חמומה וחוסר אחריות קיצוני: שר הביטחון חשוף לכל הסודות הרגישים ביותר של המדינה. מדובר כאן לא רק באבטחתו של בנט, אלא גם באבטחת הסודות שהוא אוצר בקרבו. אבל לנתניהו, או למי מבני ביתו, היה חשוב יותר להשפיל את בנט. למרות זאת, בנט לא פצה את פיו.

2. לעקוב אחרי הכסף

או "ילד הכאפות" הוריד השבוע תחית כאפה לקיסר המודח. עכשיו הוא בבלפור.

במהלך המו"מ להקמת ממשלת ימין, הסכים סמוטריץ' לתת לבני שיחו ערבות בנקאית ואף הסכים לתת ערבות פוליטית: אם זה לא יקרה, אמר סמוטריץ' לבני שיחו, אני אתמוך, מבחזר או מבפנים, בממשלת שמאל

בנט, השבוע שיחה מעניינת עם הארכיבישקט של המזרח התיכון החדש" צילום: אריה לייב אברמס, פלאש 90

יכול ליפול".

אני חוזר על מה שכבר פורסם כאן פעם, ונחשף במהדורה החדשה של ספרי: אפי אולאי, אב הבית במעון ראש הממשלה, נתפס על ידי השב"כ כשהוא דורש ולוקח שוחר מספקים לבית ראש הממשלה, במהלך עבודתו. הוא הורה, הוראה כתובה. ראש השב"כ נרב ארגמן הודיע על כך, בעל פה ובכתב, לראש הממשלה. כולם היו בטוחים שתוך עשירית שנייה יפוח האולאי הזה להיסטוריה. בכל זאת, האיש עובד במקום הרגיש במדינה. בינתיים אלה שהיו בטוחים הפכו בעצמם להיסטוריה. אולאי נשאר. ההוראה יצאה מבלפור, כמובן. ולא בפעם הראשונה.

פעם פרסמתי ששף שהחל לעבוד במעון ונשא חן בעיני הגברת, נכשל בתחקיר הביטחוני. השב"כ הורה להרחיקו. מה קרה, לדעתכם? הוא עבר לעבוד מוילה שוקן, המהווה חלק מהמתחם המאוכלס של מעון ראש הממשלה. בפרשת אולאי, החמורה בהרבה, ראש הממשלה נאלץ להתכופף. אחריו התכופפו היועמ"שית במשרד, שלומית ברנע, היועמ"ש לממשלה מנדלבלית, השב"כ וכל השאר. אירוע מטורלל לחלוטין, ספק אם היה קורה בקוריאא הצפופה. כל שריות הפיקוד, כל הרגולטורים, כל שומרי הסף, כולם קרסו.

"שלוש שנים", הוזכר לי מישוה שעבד שם בתפקיד בכיר מאוד, "היה אסור להיכנס לחדרו של עזרא סידוף, רק מהפחד שלא יהיה עד מדינה". סידוף היה המוציא והמביא (בעיקר מביא) של גברת נתניהו ברור הקודם. הוא לא עמר בלחצים, הסתבר, נחקר, קרס והושעה. לא העזו להחליף אותו. שמרו על החרד שלו נעול, המפתחות אצל דרורית. המחליף שלו, שהובא במיוחד כדי לרצות את הגברת, סירב לרצות את הגברת. מה שהכי

מפליא כאן זה שדווקא השלטון החדש, של בנט, נפטר מאותו מחליף ישר והגון. דרורית שטיינמץ עוד שם, כמו שלומית ברנע. אפי אולאי ממשיך להשתכר מקופת המדינה, והמנכ"ל של נפתלי בנט, יאיר פינס, מתנהג כמו עיזה עיוורת. מסתבר, כאמור, שלא תמיד יש צדק.

3.

המשימות של נתניהו

מה האסטרטגיה של נתניהו? תאינו לשופרות: הם על הראש של יאיר לפיד. הצורך החדש. נקודת המשבר הבאה של הממשלה היא התקציב הבא וההחלפה בין בנט ללפיד. חובה לקעקע את הלגיטימציה של לפיד עד עפר. אלא שבינתיים זה לא מתרומם. להפגנות למען נתניהו מגיעים בדרדים. אותם קולות, אותם גידופים. ההפגנה הגדולה משכה בקושי 3,000, באדיבותם של החרדים והסרוגים. הימין לא יוצא לרחובות. אין לו סיבה. אין אסול, אין התנתקות, אין מ"מ מדיני, אין פיגוי התנחלויות. יש רק מאמץ פתטי להחזיר את ביבי.

נתניהו עצמו עסוק במשימה אחרת: לפרק את כל הימין שמיימנו. מדובר בתקווה חרשה של גרעון סער וימינה של נפתלי בנט. העובדה שסער נטל מנתניהו 3 מנדטים היא שהפילה אותו. היא, ולא שום דבר אחר. נתניהו יודע את זה. סער ובנט, לפנייהם ליברמן, קראו תיגר על המונופול של נתניהו על הימין. בלי המונופול הזה, אין נתניהו. או הוא הולך בכל הכוח על הארץ של סער ובנט. לפי הסקרים, הוא די מצליח. מי שגורם שם את הנוק המרבי, הוא יו"ר הציונות הרתית בצלאל סמוטריץ'.

לסמוטריץ' יש גרסה: הייתה לו ביד, נצור וחתום, ממשלת ימין "על מלא". היו חושים, היו טיוטות, הכל היה סגור. אבל נפתלי בנט, מספר סמוטריץ', כששמע את הפרטים, סיכל במו ידיו את האפשרות הזו כדי להקים את "ממשלת השינוי". כלומר, כדי למכור את המדינה לערבים (לא יודע כמה הערבים שילמו על המדינה, אבל הם בינתיים עושים עבודה לא רעה בכלל).

סמוטריץ' מספר את הסיפור הזה בכל מקום. ברדיו, בטלוויזיה, במאמרים (האחרון שכתב על זה היה עקיבא נוביק). יש רק בעיה אחת: את ההוכחות, החווים, הטיטות וההתחייבויות שומר סמוטריץ' לעצמו. הוא לא רוצה לפגוע באמינותו, הוא לא רוצה "לשרוף" אנשים שנתנו בו אמון. אגב, זה יפה מצדו (כלי ציניות). לאחרונה נודע לי שבמהלך אותו מ"מ להקמת אותה ממשלת ימין, הסכים סמוטריץ' לתת לבני שיחו ערבות בנקאית, כדי להבטיח שהממשלה שאותה תכנן להקים, קום תקום. הוא הבין שלמילה של נתניהו איש לא יאמין אף פעם (חוץ מהשופרות כמובן), או הוא נאלץ לעמוד בפרץ. זאת ועוד: על פי המידע שהגיע אליי השבוע, הוא גם הסכים לתת ערבות פוליטית: אם זה לא יקרה, אמר סמוטריץ' לבני שיחו, אני אתמוך, מבחוץ או מבפנים, בממשלת שמאל. כך, חר וחלק.

4.

מסלולים עוקפי רע"ם

על מה סמוטריץ' מדבר? לדבריו, היו לא אחד, לא שניים, אלא שלושה מסלולים אלטרנטיביים לממשלה נטולת ערבים. מתוך השלושה אני יודע כרגע לפענח שניים. הראשון, כפי שנתשף בספרי, מסלול העריקים שרן השכל וזאב אלקין. הבעיה היא שאיילת שקד התקשרה לאלקין ולהשכל ברצף האמת ושאלה אותם, בדיסקרטיות, אם אכן יערכו מתקווה חרשה כשהמנדט של לפיד יסתיים ויעבור לכנסת. הם השיבו בשלילה. לאלקין הוצע תפקיד יו"ר הכנסת האלטר. להשכל הוצע תיק ממשלתי בכיר. הסמוטריצ'ים טוענים שהשכל ואלקין לא היו יכולים להגיד לשיקד את האמת. מסופקני. למה לא? הם ידעו ששיקד מתה להקים ממשלת ימין. היא בצד שלהם. מיותר לציין שכולם, חוץ מסמוטריץ', מכחישים את האפשרות הזו. גרעון סער, הבוס של השכל ואלקין, היה מוכן להקים ממשלת ימין בתנאי קטן אחד: שנתניהו לא יעמוד בראשה. יתכבד ויוזו הצדה לטובת בכיר אחר בליכוד. ובכן, במקום לזוז הצדה, נתניהו הווי את כל הבכירים הצדה. ולכן זה לא הסתייע.

המסלול השני מעניין הרבה יותר. קוראים לו בני גנץ. כן, כן. לפני שאתם מתפוצצים על גנץ, נדמה לי שזו זכותו הלגיטימית, אחרי כל מה שעבר עליו, לנהל מ"מ" שאחריו לו להיות ראש ממשלה. לא הוא ניהל את המ"מ הזה, אלא נציגיו. הוא שמר לעצמו, כמו שנתניהו עושה תמיד, "מרחב הכחשה". אם זה יבשיל, סבבה. בני גנץ יהיה ראש הממשלה. אם זה לא יבשיל, שירקב. מה לו ולזה?

המתווה היה כזה: תוקם ממשלה עם כחול לכן והליכוד. גנץ יהיה ראש ממשלה. מלא. נתניהו לא יהיה חליף, אלא יו"ר ועדת החוץ והביטחון של הכנסת. כן, מה ששמעתם. מפלגות הימין והחרדים בפנים. השמאל והערבים בחוץ. בתורה סוגיה קשה: תיק

המשפטים. הליכוד דרש אותו לעצמו, אלא מה. נציגי גנץ סירבו. הוצעה פשרה: ימונה לתפקיד מישוה מוחץ למערכת הפוליטית, אישיות משפטית מוערכת, שתהיה מקובלת על נתניהו וגנץ, וקרוכה לגנץ. הובא אפילו שם.

האם יש בסיפור הזה גרעין של אמת? כן. המו"מ הזה התנהל. האם היה לו שמץ של סיכוי להתגשם? נדמה לי שהסטיסטיקה מוכיחה שלא. כשמדובר בנתניהו, אין לשום דבר סיכוי להתגשם, אלא אם כן מדובר בהמשך שלטונו של נתניהו. בהקשר הזה, אולי, היה מוכן סמוטריץ' לתת את הערבות הבנקאית שלו. ואת הערבות הפוליטית. אבל עד שהצדדים הבינו מה קורה ועד שהעסק התארגן, הזמן נגמר. בנט ושקד היו צריכים לקבל החלטה. הם שבועו מרוזים מהבטחותיו של נתניהו. כזכור, רק חצי שעה קודם, במהלך שומר החומות, התכחש נתניהו לכל מה שהבטיח להם כמה דקות לפני כן (הצטרפות לליכוד, שריונים וחצי מלכות). אז למה שהם יקנו תסריט מזור כזה, שגנץ עוד לא אישר, נתניהו עוד לא קיים ורוב הציפורים שלו עדיין על העץ?

זאת, ועוד: בפגישה המפורסמת של שקד עם סמוטריץ' אצל הרב דרוקמן, היא באה אליו בבקשה פשוטה: אנחנו נלך איתכם ונתתם על המסמך של נתניהו, הציעה שקד, נותר על הקמת ממשלת שינוי ונעבור ל-21 ימי המנדט של הכנסת, כתנאי אחר. מה התנאי, שאל סמוטריץ'. שאתה תערוב לי שאם בשלושת הימים האחרונים של המנדט אנחנו רואים שהממשלה שאתם מבטיחים לא קמה, אתה מצטרף לממשלת 59 (תמיכת רע"ם מבחוץ). לזה, סמוטריץ' לא היה מוכן להתחייב.

יכול להיות, אומרים בסביבת בנט ושקד, שמצפוננו של בצלאל גוקף אותו היום מכיוון שהוא זה שמנע הקמת ממשלה בראשות נתניהו, או הוא מנסה לשכתב את ההיסטוריה. ועוד משהו: אם הממשלה הזו עם רע"ם היא סוף הצינונות, שואה שנייה וחורבן בית שלישי, למה לא פשוט קם ומצטרף אליה? יש לו יותר מנדטים מלרע"ם. אלמנטרי, דיר בצלאל, לא?

אני לא חושב שסמוטריץ' משקר. האיש קיצוני מסוכן, אבל הוא היום אחד הפוליטיקאים האמינים במדינה (מה שמוביח לאן הגענו). אני חושב שהוא אונס את המפה ומאמין לכל התסריטים, החווים, הטיטות, ההבטחות ובנייני הקלפים שנבנו אז סביב נתניהו, במאמץ נואש להציל את האיש שרימה את כולם. בשורה התחתונה, בנט ושקד נתנו לנתניהו את האפשרות להקים ממשלה, אבל הוא לא הצליח. לגרור את המדינה לבחירות חמישיות היה ממיט על כולנו, מימין ומשמאל, ערבים ויהודים, אסון כבד. הם קיבלו את החלטה הנכונה, לטובת המדינה. הממשלה שהקימו היא נס שקרה לנו.

5.

צבא ההצלה למדינה

הנס מגולם, לעניות דעתי, בשניים: השר לשירותי דת מתן כהנא, ושר התקשורת יעוז הנרל. בואו נפתח בכהנא: גדל בבית גמליאל,

סמוטריץ'. בנה על גני ועריקים
צילום: יונתן זינדל, בלאש 90

שקד. מתווה הומני ויצרנית
צילום: יונתן זינדל, בלאש 90

כשהיא מצאה מתווה שיאפשר להשאיר בארץ את הילדה דניאל לב, ששכרה את כל הלבבות שנתקלו בסיפור שלה.

דניאל היא בת לאב ישראלי יהודי ואם תאילנדית. הם התאהבו, נישאו, התגרדו בארץ והביאו לעולם את דניאל. אבל אביה לקה ברום לב ומת במפתיע. משרד הפנים הוציא צו גירוש לאמה. דניאל יכולה להישאר כאן, כמוכן, אבל היא לבר בעולם. ילדה קטנה. איך תישאר.

שקד הפגינה חשיבה יצירתית והמתווה פשוט ואנושי: אמה של דניאל, קלוטילדה, תכבד את פסק הדין (שקבע שעליה לעזוב את הארץ), ותחזור לתאילנד בסמוך להגשת הבקשה של רשות האוכלוסין לבית המשפט. עם הגעתה לתאילנד, תגיש האם בקשה חוזרת לשוב לישראל, ורשות האוכלוסין תשיב לה תשובה חיובית בתוך 30 יום. מדובר במקרה יוצא דופן, והדרך שבה נפתר מונעת ממנו להפוך לתקדים שינוצל בעתיד על ידי אחרים. מצד אחד, פסק הדין יאכף. מצד שני, הילדה תגדל במקום שבו נולדה, עם אמה. שקד הוכיחה שאפשר להיות ימני, שמרני ואנושי. המדינה תשרוד את זה.

אגב שקד וסידורי אנטחה, מעטים יודעים שבעלה, אופיר, עבר לאחרונה הכשרת נהיגה מיוחדת על רכב משוריין כבד. מעשה שהיה כך היה: לבני הווג שני ילדים. בנסיעות משפחתיות, סופ"שים וכו', הם שש נפשות: אבא, אמה, שני ילדים, מאבטח ונהג. מכיוון שנקבע כי נדרשת אבטחה סביב שקד (עקב האיומים הרבים שספגה), נאלצת המדינה בכל פעם שמשפחה יוצאת לנסיעה מהסוג הזה לשכור טרנזיט ממשלתית משורינת יקרה להחריד. שקד הציעה שבעלה, אופיר, ינהג על הרכב המשוריין הקיים, והמדינה תתחוק את שכירת הטרנזיט. המדינה סירבה. אבל אופיר נוהג ביומים על F16, או הוא

לא יכול לנהוג על טרנזיט משורינת? המדינה התעקשה. או אופיר עבר הכשרה מיוחדת ועכשיו הוא יכול, סוף־סוף, לנהוג את הטרנזיט המשורינת, זה מוריד את הצורך בנהג ואת הצורך בטרנזיט השכורה. ובא לציון גואל.

משהו קטן לסיום: הטריגר של הביבויים לצווחות על "סוף הרמוקרטיה" הוא החוק שמתכוננת הממשלה להעביר שלפיו אפשר יהיה, בצו שופט, להסיר מרשת האינטרנט והרשתות החברתיות פרסומים פוגעניים או שקריים. מלחמה בפייק ניוז. הביבויסטים בטנטורום, שאותו מובילים האב (בסרטונים דגל קוריאה הצפונית לחשבון הטוויטר שלו).

הליכוד, מפלגה שנחשפה, צייצה השבוע סדרה ארוכה של ציוצים נגד החוק הנוראי הזה. פתאום נוכרתי בדובר הליכוד, זה שאחראי על הציוצים. לאיש קוראים אלי ורד חזן. לא מזמן פורסם סרטון (רפנה ליאל) שבו גואם חזן בפני פעילים בספטמבר בשנה שעברה. זה מה שאמר, מילה במילה: "האמת לא משנה יותר, העובדות לא משנות יותר. אגב, אני לא תמיד הייתי כזה. הפכתי להיות כזה... אני (מילה לא ברורה) פייק ניוז כתגובה להם, אני לא הייתי כזה, עניינה אותי רק האמת, אבל הגעתי למסקנה שאנחנו צריכים להיות טראמפ. האנשים האלה לא מבינים בטוב. הם מבינים רק במלחמה. אתם רוצים מלחמה ברשתות? ניתן לכם מלחמה ברשתות."

6.

טרנזיט משורינת

אי אפשר בלי מילה טובה לאיילת שקד. היא מנהלת מלחמת חורמה רבת־שנים נגד מסתנני העבודה שכבשו את דרום תל אביב. בעיקרון, היא צודקת. בפרקטיקה, קצת פחות. היא הייתה שרת משפטיים ימנית שמרנית, והיא גם שרת פנים ימנית שמרנית. על הרקע הזה, הופתעתי מאוד

לדיררים עם תשתית סיבים אופטיים. למה? בכלל הסכנה הנוראית של האפשרות שיהודים חרדים יהיו מסוגלים להתחבר לאינטרנט.

תחשבו רגע מה המדינה שלנו צריכה יותר: מנהיגים ואוהדים כמתן כהנא ויועז הנדל (שאני לא חולק איתם את רוב משנתם המדינית, כידוע), או כמה שיותר דרעיז, גפניז' וליצמנים. דרעי, עברייני מרושע שרמם של 45 נספי אסון מירון מרוח על ידיו, ליצמן, הלוחש לפדופילים וחשוד בעבירות קשות, וגפני, שהתנהל בוועדת הכספים של הכנסת משל היה החשב הכללי.

"מה שחשוב", אמר לי השבוע הנדל, "זה שאנחנו לא מתרפסים בפניהם. זה נגמר". הוא המחיש את זה הלכה למעשה כשפירק את רודי אמסלם השבוע מעל דוכן הכנסת. "אפשר היה לטמון את הראש בחול עוד עשור או שניים", אומר הנדל, "אבל זה היה מוליך אותנו לאברון. המדינה צריכה או חוקה מסודרת שתגדיר אותה, או פשוט לשוב את האוטונומיות שמאיימות על ריבונותה. רק עכשיו מתגלה הריקבון במירון, איזה אוטונומיה שגשגה שם שנים, עד האסון. צריך להבין, אי אפשר להמשיך לנהל מדינה של שבטים. יש לנו אידיאה: האורחים צריכים להיות חלק מהמדינה. לשרת בצבא או בשירות אזרחי, ללמוד,

ישיבת נתיב מאיר, מרדכי בכני עקיבא. ציונות רתית קלאסית, אבל של פעם. בסוף התיכון עבר את גיבוש טייסת 13, התקבל לשייטת, אבל גם לקורס טיס. בסוף חתם ויתור על טיס והלך רווקא לסיירת מטכ"ל. כלומר הברנש הזה עבר את שני הגיבושים הללו. טיים שירות כלוחם בסיירת מטכ"ל ובמקום להשתחרר, הלך לקורס טיס. הפך לטייס קרב מצטיין. מפקד טייסת F16. השתחרר בדרגת אלוף משנה לאחר 25 שנות טיסה קרבית. לאחרונה מסתובב עם מאבטחים, לאחר שרוצחם לו "דין ודף", בגלל רפורמת הכשרות, או משהו.

נעבור ליועז הנדל. נולד בפתח תקווה וגדל באלקנה. משפחה רתית לאומית. בתיכון הוריד כיפה, אבל נשאר שומר שבת ומצוות. התנדב לשייטת 13. השלים מסלול בקומנדו הימי, עבר קורס קציני חי"ר, חזר לשייטת, שם היה מפקד צוות ומפקד פלגה. השתתף בענבי ועם. השתחרר מצה"ל אחרי קרוב לשבע שנות שירות, אבל המשיך להתקדם במילואים והגיע לדרגת סגן אלוף. היה גם תקופת מה בשב"כ. לחם בלבנון השנייה ובעופרת יצוקה.

שני אלה, שקרצו מחומר זהה, מובילים עכשיו את מסע ההצלה של מדינת ישראל. הם נלחמים באוטונומיות שקמו כאן. הם מנסים לפרק את השבטיות. הם מובילים רפורמות חשובות שנועדו להחזיר את ישראל למה שהייתה אמורה להיות במקור: מדינה ריבונית בניהול ממלכתי. הנדל, שפגש לאחרונה משלחת מכובדת של ארמו"רים, רבנים וראשי ישיבות, נשא בפניהם את מה שמכונה היום "נאום האוטונומיות" (שעיקריו פורסמו כאן). זהו המשך ישיר ל"נאום השבטים" שנשא הנשיא ריבלין בתחילת כהונתו. הוא, כמו כהנא, יודע שזוהו רגע האמת שלא יחזור. ההודמנות הנדרה שנקרתה לנו, לפרק את האיים העצמאיים שמשגשים כאן לפני שיסכנו את עצם קיומה של המדינה.

אל תולולו ברפורמת הכשרות של מתן כהנא, שלא באה לפגוע בכשרות, אלא להפך: לגוון אותה, להכניס תחרות, להפסיק את המונופול שהביא לתעשיית שחיתות משגשגת ולריקטטורת כשרות מושחתת. רפורמת הגיוור, אם אכן תקרה והחזרת את מתווה הכולל, אותו כנ"ל בדיוק. אחרי שהצנחנים שחררו את ירושלים ב־1967, הגיע הזמן להחזיר את הכולל מלפיתתם של הקנאים האורתודוקסים. הוא שיך לכולם. חילונים, דתיים, רפורמים, קונסרבטיבים. מה בסך הכל רוצים לעשות כאן? לתת לרומים שונים ביהדות את הפינה הכי נידחת ומרוחקת שיוכלו להתפלל ללא הפרעה?

הנדל והולך עכשיו על רפורמת הגיוור בסלולר ומפרק את אחד המונופולים הרקובים ביותר שהביאו עלינו החרדים – "ועדת הרבנים לענייני תקשורת", מונופול שמשליט טרור על הצי מיליון משמשי סלולר חרדים. תודה לאל שהיה גם את החלטת שר הפנים הקודם, אריה דרעי, שסירב לחייב קבלנים למסור דירות חדשות

נס הקמת ממשלת השינוי מגולם בידי שני בניה של ישראל
היפה: השרים מתן כהנא ויועז הנדל, שנלחמים באוטונומיות
שקמו כאן ומנסים לפרק את השבטיות החרדית והערבית

נספח 2 :

19.12.21 נספח 2 - מכתב ב"כ התובע מיום 19.12.21

(עמודים 17 עד 19)

Ilan Bombach, Adv. LL.B., LL.M.
Yariv Ronen, Adv. L.L.B, LL.M.
Miri Bombach, Adv. LL.B., LL.M, M.A.
Shmulik Sapir, Adv. LL.B.
Marina Barel, Adv. LL.B.
Sagi Rachamim, Adv. L.L.B.
Shay Levi, Adv, LL.B., LL.M., M.A.
Chagay pely, Adv. L.L.B.
Ohad Dvir, Adv. LL.B.
Osnat Eldar, Adv. LL.B., LL.M.
Mor Shany, Adv. LL.B.

אילן בומבך, עורך-דין
יריב רוני, עורך-דין
מירי בומבך, עורכת-דין
שמוליק ספיר, עורך-דין
מרינה בראל, עורכת-דין
שגיא רחמים, עורך-דין
שי לוי, עורך-דין
חגי פלאי, עורך-דין
אוהד דביר, עורך-דין
אסנת אלדר, עורכת-דין
מור שני, עורכת-דין

Amot Investments Tower, 14th fl.
2 Weizmann St. Tel-Aviv 64239

טל': 03-6932090
פקס: 03-6932091
ilan@bombachlaw.co.il

מגדל אמות השקעות, קומה 14
רחוב ויצמן 2, תל-אביב 64239

ט"ו בטבת, תשפ"ב
19 בדצמבר, 2021

דחוף
מבלי לפגוע בזכויות

לכב'
מר בן כספית
באמצעות דוא"ל: bencaspit5@gmail.com
ובאמצעות הודעת וואצאפ לטלפון: 052-8883388

א"י,

הנדון: פרסום לשון הרע כנגד ח"כ אריה מכלוף דרעי במאמרך מיום 17/12/2021 –
התראה טרם נקיטת הליכים

בשם מרשי, ח"כ אריה מכלוף דרעי, הריני מתכבד לפנות אליך כדלקמן.

1. כידוע לך, ביום 17.12.21 פרסמת את הטור הקבוע שלך במהדורת סוף השבוע של "מעריב".
2. תחת הנושא "צבא ההצלה למדינה", בו דנת בחיבה יתרה בקורות החיים ובפועלם של השרים הנדל וכהנא, מצאת לנכון להשוות בין ה"מנהיגים" (כלשונוך) הנדל וכהנא, לבין מרשי, השר לשעבר (הרב ליצמן) ויו"ר ועדת הכספים לשעבר (הרב גפני). את שלושתם כינית באופן זלזלני "דרעיז", גפניז וליצמנים".
3. בתוך כך, כתבת בעמ' 12 כלפי מרשי את התיאור הבא: "דרעי, עבריין מורשע שדמם של 45 נספי אסון מירון מרוח על ידיו".
4. מכל כינויי הגנאי והחרפה הקיימים בשפה העברית, אתה בחרת את המזוויע ביותר: "דמם... מרוח על ידיו".
5. אתה בחרת לעשות שימוש במינוח "עבריין מורשע", אף שמרשי ריצה את עונשו כבר לפני כמעט 20 שנים ושב מאז לחיים הפוליטיים בישראל, בהתאם ובכפוף לכל דין. לכן, שימוש במינוח זה בהקשר ההתבטאות הנוראה והמזוויעה שלך שתידון להלן, מלמד על כוונה יתרה לפגוע במרשי

ולבטח על חוסר תום לב בבואך "לשפוט" באופן פסול ונקלה את "מעשיו", כביכול, של מרשי בהקשר של אסון מירון. יותר מכך, לפי חוק המרשם הפלילי ותקנת השבים, תשמ"א-1981, כבר בחודש מרץ 2016 נמחקה אותה ההרשעה! [ובהתאם לאותו חוק נחשב מרשי "לענין כל דין כאילו לא הורשע". ועל כן, ציון המילים "עברין מורשע" הינו פסול במיוחד.

6. אם ידוע לך ואם לא, הפושע המקראי נקרא "איש דמים", ולהורג חפים מפשע יש "דם על הידיים". היה זה ישעיהו הנביא אשר קבע - "יְדִיכֶם דָּמִים מְלֹאוּ" וגם "כַּפֵּיכֶם נִגְאָלוּ בְּדָם וְאֶצְבְּעוֹתֵיכֶם בְּעוֹן".

"יְדִינֵנוּ לֹא שָׁפְכוּ אֶת-הַדָּם הַזֶּה" אמרו הזקנים בספר דברים, בפרשת עגלה ערופה. כיום שגור הביטוי "דם על הידיים" כאשר דנים בשחרור מחבלים בעסקאות חילופי שבויים, וזאת על מנת לתאר את המחבלים הקשים והנוראים ביותר, אלה שיש להם "דם על הידיים".

7. על כן, במילותיך "דרעי, עברין מורשע שדמם של 45 נספי אסון מירון מרוח על ידיו", אתה הוצאת דיבה רעה וקשה על מרשי; ביקשת לפגוע בו באופן ברור בכך שהדבקת לו פשע גדול שאין מילים לתארו. בכך לא רק שהלבנת את פניו, אלא גם "שפטת" אותו, אף שידוע לך כי בימים אלה דנה בעניין ועדת חקירה ממלכתית ששומעת עדים מעדים שונים והיא אמורה להכריע בדבר אחריותו של שר זה או אחר; פקיד זה או אחר וכיו"ב. במילותיך אלה, התערבת בגסות וביהירות בהליך משפטי תלוי ועומד, מתוך כוונה ברורה להשפיע שלא כדין על ועדת החקירה. בכך עברת על סעיף 24א(א) לחוק ועדות חקירה, תשכ"ט-1968, אשר לפיו – "המשפיע או המנסה להשפיע שלא כדין על ועדת חקירה או על חבר מחבריה בכל הקשור לעבודת הועדה, דינו - מאסר שנה".

8. מי אתה שתשפוט את מרשי? איך ידך לא רעדה טרם שכינית את מרשי שופך דמם של 45 נספים קדושים אלה??

9. חומרה יתרה נודעת לעובדה שכתבת "עובדה" זו, מבלי לבקש את תגובת מרשי להאשמה מזוועה זו. אילו היית נוהג בהגינות ומברר את העובדות לאשורן וטרם פרסומן (וממילא זו חובתך העיתונאית, ללא קשר למרשי), היית למד לדעת כי אין למרשי כל אשמה בעניין זה והרשעתו הישירה והבלתי מעוררת על ידך באסון מירון, הינה אקט שקרי המנוגד למציאות כהווייתה. עניין זה עוד יתברר אי"ה בחודשים הקרובים.

10. במשפט הישראלי, עיתונאי או בעל טור דעות, איננו זכאי לכתוב ככל אשר עולה על רוחו. ולסטייה משורת הדין יש מחיר. אכן, על אף החשיבות הרבה שייחס המחוקק להבעת דעה על נציגי ציבור ומתיחת ביקורת על התנהגותם ופעולותיהם, נפסק כי חופש ביטוי זה אינו בלתי מוגבל והחוק לא התיר את דמם של אנשי הציבור, באופן שניתן יהא להשמיצם ולהשתלח בהם בשם חופש הביטוי. ועל כך ראה ב-ע"א 89/04 יולי נודלמן נ' נתן שרנסקי (2008):

"חרף כל אלה, המשקל המיוחד הניתן לחופש הביטוי במישור הציבורי אינו בלתי מוגבל. הוא נבחן על פי מהותו וטיבו בנסיבות המקרה. הוא נשקל מצד אחד, על פי מידת חשיבותו האמיתית לחופש הביטוי. מנגד, הוא נבחן על פי מהותה ומידתה של הפגיעה בשמו הטוב ובכבודו של האדם. גם איש ציבור החושף עצמו למערכולת החיים הציבוריים ומסכים בכך לקבל על עצמו מידה מסוימת של נטל חשיפה וביקורת ציבורית, אינו הופך בכך את שמו הטוב ואת כבודו האנושי להפקר. איש הציבור לא הסכים בנטילת תפקיד ציבורי להפקיר לחלוטין את כבודו האישי, והחוק, באיזונים שיצר, מגן גם על בעלת תפקיד ציבורי לבל יהפוך שמו הטוב למרמס בכפוף למתן משקל ראוי לחופש הביטוי כערך ציבורי בעל חשיבות. החוק לא התיר בכל מצב מעשי השמצה והשתלחות באנשי ציבור בשם חופש הביטוי, ולא היקנה הגנה לפוגע גם אם הביטוי הוא הבעת דעה על איש ציבור, בנסיבות בהן לא נתקיים בפוגע יסוד של תום לב".

11. ודאי כך הדבר, כאשר אותו משפט מזוויע כלפי מרשי, מתיימר לקבוע ממצא עובדתי לפיו "כבר הוכרע" כי מרשי שפך דמים של 45 הנספים הקדושים; ואף גדולה מזו - כל קורא סביר מבין כי אותו "עברין מורשע" (מרשי) גם הורשע בגין שפיכת הדמים.

12. על מנת ללמוד על חומרת מעשיך כלפי מרשי, נפנה אותך למימרה נוספת של חז"ל שיש לה כפל משמעות בנסיבות העניין: "כל המלבין פני חברו ברבים כאילו שופך דמים" (בבא מציעא, נח, ב [ג]).

13. לצרכי פשרה בלבד, ובטרם יפנה למיצוי האפיק המשפטי, מציע לך מרשי להקטין את נזקיו באופן הבא:

13.1. פרסום התנצלות בכתב, שנוסחה יתואם עמי, בגין ההכפשה השקרית והנוראית במאמרך לעיל, ובגין הפגיעה העצומה בשמו הטוב של מרשי.

13.2. תשלום פיצויים, בהיקף שיתואם עמי.

13.3. הצעה נדיבה זו של מרשי, לצרכי פשרה בלבד, תעמוד בתוקף עד ליום 22.12.21.

13.4. אם לא תיצור עמי קשר על מנת לסכם את תנאי יישום המתווה המוצע, יפנה מרשי לאלתר אל האפיק המשפטי על מנת למצות את זכויותיו כנגדך, תוך שהוא יעמוד על מלוא נזקיו העצומים, כתוצאה מהפרסום דלעיל.

בכבוד רב,
אילן בומבך, עו"ד

נספח 3 :

20.12.21 נספח 3 - מכתב ב"כ הנתבע מיום 20.12.21

(עמודים 21 עד 22)

מטרי, מאירי, וכת ושות' MATRY, MEIRI, WACHT & CO. LAW OFFICES ע ו ר כ י - ד י ן

מגדל השחר, קומה 17, רח' אריאל שרון 4, גבעתיים, 5320047
HaShahar Tower, 17th fl. 4 Ariel Sharon St. Givatayim, Israel 5320047

דוא"ל: office@mamlaw.co.il * טל: +972(0)3-610 9000 * פקס: +972(0)3-610 9009
www.mamlaw.co.il

Ronen Matry
Moran Meiri
Kitty Brunner
Keren Wacht
Ido Levin
Rami Aharon
Dr. Eyal Geva
Yossi Ben Naftali
Raviv Tsifroni
Raz Ben-Dor
Shalom Muthalone **
Yael Rubinstein *
Moshe Cohen
Gil Byali
Maayan Rotbaum
Gal Gordon
Tal Shmarel
Shneur Shapira
Inbar Gorelick
Mor Zagrun
Oded Sabag
Guy Limor
Alon Reviv
Neta Frenkel

* Also admitted in New York
** Also admitted in Ontario, Canada

רונן מטרי
מורן מאירי
קיטי ברונר
קרן וכת
עידו לוין
רמי אהרון
ד"ר איל גבע
יוסי בן נפתלי
רביב צפרוני
רון בן-דור
שלום מטלון
יעל רובינשטיין
משה כהן
גיל ביאלי
מעין רוטבאום
גל גורדון
טל שמראל
שניאור שפירא
ענבר גורליק
מור זגרון
עודד סבג
גיא לימור
אלון רביב
נטע פרנקל

* מוסמך גם בבחינת ניו-יורק
** מוסמך גם באונטריו, קנדה

20 בדצמבר, 2021

-מבלי לפגוע בזכויות-

לכבוד
מר אילן בומבך, עו"ד
רח' ויצמן 2, תל אביב
בדוא"ל

ח.ג.

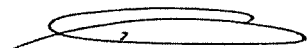
הנדון: ח"כ אריה מכלוף דרעי - מר בן כספית
סימוכין: מכתבך מיום 19.12.2021

מרשי, מר בן כספית, ביקשני להשיב למכתבך שבסימוכין, כדלקמן:

1. טור שישי שכותב מרשי הוא טור פרשנות פוליטי בענייני השעה. ככזה, מובעות בטור דעותיו של מרשי ופרשנותו בענייני היום וביחס למערכת הפוליטית בישראל, שמרשך הוא חלק ממנה מזה עשרות שנים.
2. בהיותו של מרשך שר לשעבר במספר ממשלות, חבר כנסת ותיק (מאד) ומנהיג של חלק ניכר מהציבור החרדי בישראל, רשאי להביע עמדה ביקורתית כלפיו וכלפי מעשים שעשה, או שלא עשה, בתפקידו כשר בממשלת ישראל, אשר בתקופת כהונתה ותחת אחריותה המיניסטריאלית התרחש אחד האסונות הגדולים בתולדות המדינה. בכלל זה, מרשי רשאי להביע את דעתו כי למרשך ישנה אחריות לאסון והוא גם רשאי לכנות את מרשך "עבריין מורשע", שהרי מרשך הורשע בדין ואף ריצה עונש מאסר, גם אם חלף מאז זמן.
3. לענין "אסון מירון", אוסיף כי בשבועות האחרונים מתרבות העדויות על חלקו של מרשך באירועים שקדמו לאסון. בין היתר נשמעו עדויות לפיהן מרשך הפעיל לחצים פוליטיים שלא להגביל את קהל המשתתפים באירוע, ענין שהיה בין הגורמים הישירים לאסון - ועוד. מכאן שדעתו של מרשי בענין אחריותו האישית של מרשך לאסון בו נהרגו עשרות אנשים, מבוססת בעובדות שלמרשי יש יסוד סביר להאמין באמיתותן.

4. לנוכח האמור לעיל (שהינו בתמצית בלבד ומבלי למצות), ברור כי אין בפרסום כדי להקים כל עילה למרשך בלשון הרע ובכלל ועל כל פנים, חלות ההגנות הקבועות בדין, לרבות הגנת אמת דיברתי והגנת תום הלב.
5. מעבר לאמור אוסיף, כי כמי שפועל כאיש ציבור ומתפרנס מזה עשרות שנים מהקופה הציבורית, ראוי כי מרשך ידע להכיל את הביקורת על מעשיו ומחדליו גם אם היא אינה לרוחו ויפעל לשפר את פועלו כאיש ציבור, במקום לנסות להשתיק את הביקורת.
6. לאור כל האמור, הטענות והדרישות במכתבך שבסימוכין נדחות.
7. הרבה לפני משורת הדין והגם שהדברים ברורים ומובנים מאליהם לקהל הקוראים, מוכן מרשי לפרסם הבהרה בטור שישי הקרוב, כי הדברים שפורסמו משקפים את דעתו ופרשנותו האישית בלבד ואינם מתיימרים לחרוץ דין ובלבד שבכך יבוא הענין לסיומו. נא התייחסותך להצעה זו בהקדם.
8. אין באמור במכתבי או במה שלא נאמר בו כדי למצות את טענות מרשי או לגרוע מזכויותיו.

בכבוד רב ובב"ח,

רז בן-דור, עו"ד

נספח 4 :

24.12.21 נספח 4 - כתבה מעיתון "מעריב"

(עמודים 24 עד 26)

1 יוסי כהן והמעידות

אי אפשר לא לחשב את יוסי כהן. אי אפשר לא להעריך את יוסי כהן. הדברים אינם נכתבים בציניות. מדובר באדם עם איכויות נדירות. לא מסתובבים בינינו יותר מדי אנשים מהליגה הזו. אלה שכן שייכים אליה, נמלטים מהפוליטיקה ומהזירה הציבורית. די בצדק. כהן נראה כמי שלא חושש (ואולי זו הבעיה שלו). הוא שופע כריזמה וקסם אישי מהסוג של קלינטון, אובמה ונתניהו (שלושת האורטורים הגדולים של דורנו). הוא חד מאין כמוהו, מתוחכם עד כאב, נחוש וחותר למגע ומצויד גם בארגו כלים קטלני הכרחי למי שרוצה להיות פוליטיקאי בישראל. מהבחינה הזו, הוא היחיד שמסוגל למלא, די בקלות, את הנעליים של בנימין נתניהו. יש לו אפילו אנגלית נוצצת (אם כי אין לו המבטא המושלם של ביבי). ויש לו יתרון בולט על פניו של רה"מ לשעבר: על צווארו לא תלויים רעיה וכן המנהלים אותו. מצד שני, אולי במקרה של כהן הוא דווקא צריך ניהול מהסוג הזה.

הגענו לחלק החיובי פחות: הולך ומתברר שבתחום הנהגות, הקושי להבדיל בין טוב לרע, איזוהי הקווים האדומים, כהן עוד יעלה על רכנו. תחקיר "המקור" ששודר עליו השבוע לא היה התקלה הראשונה שלו. הוא כבר מעד. רק חלק מהמעידות שלו פורסם. הוא קיבל טיבות באה מ'גיימס פאקר, מיליארדר שהובא לכאן כדי לסייע למיליארדר אחר, ארנון מילצ'ן, לעמוד בנטל הכבד של מימונה של משפחת נתניהו. הוא קיבל מפאקר כרטיסי ויז'יפי להופעות, 20 אלף דולר במוזמן, מתנת חתונה כשחיתן את בתו, ועוד כמה דברים. הוא לא העלה על דעתו את האפשרות להחזיר את הכסף הלא ראוי הזה ("עובדה" הוא אמר, בפעם הראשונה, שהסכום "יחזור"). הוא הרבה להתרברב ולפטפט את עצמו לדעת, גם כראש מוסד מכהן, והגיע לשיא באותו ראיון רבב ל"עובדה", שעל פי לא מעט גורמים הבקאים בתחום גרם לא מעט נזק מבצעי למוסד.

שידור התחקיר השבוע בערוץ 13 גרר, כצפוי, ויכוח לוהט, שהפך, כצפוי, לויכוח בין הביביסטים ל'אנטי-ביביסטים'. צד לי, אבל אפשר לחזק ולפזר את ההפגנה. תשמרו את תיאוריות הקונספירציה לקורונה. לא, זה לא בבי שמנסה "להוריד" את כהן לפני שיסכן אותו בליכוד, זה אפילו לא ניר ברקת שמנסה לסלק מתחרה רציני, זה בטח לא אף אחד מהצד השני, כי אלה לא באמת יודעים לעבוד בתחום האפור. כהן עוד לא הכריז שילך לפוליטיקה. להפך. בשיחות סגורות הוא טוען שלא ילך. אולי כדי להוריד את העיתונאים מעל צווארו.

הסיפור "המקור" השבוע הוא סיפור פשוט ששכב על המדרכה, יחד עם אותו בעל נבגד, ודרוקר היה הכי חד ומהיר כדי לאסוף אותו. טוב שכך. התקשורת הישראלית, בניגוד לרבות מאחיותיה מעבר לים, לא נכנסת ביוזמה

לחררי מיטות של פוליטיקאים. מה ש"מכשיר" בעינינו כניסה למתחם האישי הזה הוא האפשרות שנעברה עבירה (אונס, הטרדה מינית, יחסי כפיפות וכו') או עניין ציבורי חריג. במקרה של כהן, זה לא רק עניין ציבורי, זה גם עניין ביטחוני חריג. שוחחתי השבוע עם מספר לא קטן של אנשים שזו התמוחחם: ביטחון שדה, ביטחון מידע, ביטחון מבצעי, ברמות הכי גבוהות. לא מצאתי אחד שלא הסגיר את הזעזוע שלו לנוכח הסיפור הזה. לכאורה. אני מתעלם מתרבות הוויסקי והסיגרים שפשתה בשנים האחרונות בצמרת המדינית, ולמרבה הצער גם הביטחונית שלנו. אני מתעלם מהדוגמה האישית בניהול רומן חובק עולם עם אשת איש. אלה שאלות מוסריות. נשאר אותן לדיון מוסרי. אם שמו של כהן יוצב מתישהו לבחירת הציבור, שהציבור יעשה את הבחירה. אני מתייחס רק להיבט הביטחוני.

הנה סיכום מנהלים קצר של מה שאומרים

אנשי המקצוע המנוסים ביותר. אף אחד מהם לא מוטה פוליטית: "כהן נהג בניגוד מוחלט לכל הנחיות הביטחון. אם הוא היה עכשיו ראש המוסד והיו מביאים לו את התחקיר הזה על סגנו, הוא היה מעיף את הסגן מהמוסד תוך 48 שעות. הוא נסע ברהיב העולם עם הטלפונים האישיים שלו. הוא ערכב מבצעים וחיים אישיים. הוא שיתף אנשים לא רלוונטיים במתרחש בתוך המוסד. הוא הסגיר, כנראה ולכאורה, שיטות עבודה של המוסד. אתר של סוכנות נסיעות בערבית שלכאורה שימש כיסוי של המוסד. הוא סיפר איפה גויס, איפה היה. הוא גרם לכך שגורם לא רלוונטי (הבעל הנבגד) ידע איפה הוא, ידע מי מאבטחיו, ידע כאילו מלונות הוא מתאכסן. מדובר בעבירות ביטחוניות מסמרות שיער, כשמדובר באישיות בסדר גודל של ראש המוסד. לא פחות".

זאת ועוד: "הוא השאיר חתימה דיגיטלית במסעותיו השונים. כשהוא עונב את ראש הממשלה בצ'אר וטס בבהילות לניו יורק, כדי לפגוש את הריילת, מאבטחיו נוסעים איתו. מי משלם על כל הנסיעות האלה? מה המאבטחים יודעים? מה הוא מספר להם? בגלל התנהגותו 'נפרם' מערך האבטחה שסביבו. העובדה שבעל נבגד הגיע באמצע הלילה לביתו של ראש המוסד והצליח

להיכנס היא בלתי נתפסת. העובדה שהוא עשה את זה כמה שעות אחרי אשתו, כנ"ל".

2 אירוע של פעם בדור

תמלילי השיחות בין כהן לבעל הנבגד, כפי שפורסמו השבוע, מוכיחים שוב שיש לנו עסק עם בעל מקצוע נדיר. "בשיחות עם הבעל", אמר לי אחד המקורות, "כהן פשוט עשה לו 'שיחת הפעלה' בשקל. הרי כהן היה אחד מגדולי מגייסי ומפעילי הסוכנים באגף צומת במוסד. אז הוא תרגל את זה על הבעל. יצר איתו מערכת יחסים עמוסת סופרלטיביים, מחמאות, הצהרות אהבה והבטחות לעתיד. פשוט 'גייס' אותו. הבעיה היא שכבר הוא הסגיר לא מעט פרטים מבצעיים, סיפורי כיסוי, כולל פרקים מעלילותיו שלו. והכי חמור", מרגישים כל בני שיחי השבוע, "אין ספק שבמהלך אותה תקופה ראש המוסד היה סחיט. העובדה שהוא מנהל רומן מחוץ לנישואים עם אשת איש בישראל ומבלה את לילותיו בביתה (עם בעלה) או בביתו (בלעדיו) היא מנוף סחיטה קלאסי. ארגוני ביון זרים קופצים על הזדמנויות כאלה כמוצאי שלל רב. יש

הנה סיכום מנהלים של מה שאומרים אנשי המקצוע המנוסים ביותר. אף אחד מהם לא מוטה פוליטית: "כהן נהג בניגוד מוחלט לכל הנחיות הביטחון. אם הוא היה עכשיו ראש המוסד והיו מביאים לו את התחקיר הזה על סגנו, הוא היה מעיף את הסגן מהמוסד תוך 48 שעות"

תקלה סדרתית

ליוסי כהן יש איכויות נדירות, אבל הולך ומתברר שבתחום הנהנתנות, הקושי להבדיל בין טוב לרע וחציית הקווים האדומים - ראש המוסד לשעבר עוד יעלה על רבו נתניהו ■ מה עוד צריך לקרות כדי שאריה דרעי ילמד את הלקח? ■ ועל הטרגדיה הפוליטית ששמה חיים רמון

כהן, ערבב מבצעים וחיים אישיים
צילום: יונתן זינדל, פלאש90

התגלה מידע אישי מביך בפלאפון של גנץ. אפשר להתקדם מכאן? באמת שלא מעניין מה גנץ עושה בזמנו הפרטי. כן מעניין שהוא לא נוהג באחריות. וקצת מבאס ניסיון הכחשת המציאות של תומכי הבלגנץ.

נכון, הוא שנון. אבל לא כל כך עקבי. כי פתאום הוא תומך בפרסום "מידע אישי מביך". ופתאום מעניין אותו שגנץ "לא נוהג באחריות". אגב, לבני גנץ לא פרצו לבניו, אלא לג'ימייל (זה פורסם לראשונה בעמודים האלה). זה לא היה קשור כלל וכלל להתנהגותו. במקרה של כהן, זה קשור אך ורק להתנהגותו. אצל כהן, שמעון ריקלין מתגייס למשמרת הצניעות של "שובו אחים", או הכלאה בין הנזירה תורה לחנה בבלי. במקרה של גנץ, הוא דוברמן. הנה עוד ריקלין: "בלגנץ הוציא הודעת הכחשה לכל העניין. הם משקרים כמובן. השאלה היא לא דווקא סרטונים או לא. השאלה היא האם היה שם חומר מביך ואישי שיכול לגרום לגנץ להיות סחיס. והתשובה לכך חיובית".

תגיד, ריקלין. האם כשהוא מנהל רמון טרנס'אטלנטי עם אשת איש, כשהבעל הנבגד מגלה ועוקב אחריו, כשהבעל מגיע אליו באמצע הלילה, כשהוא עצמו סט אחריה ברחבי העולם, האם היה ראש המוסד המכהן בעמדה שהייתה יכולה להפוך אותו לסחיס? אתה יודע את התשובה, נכון? או למה זה לא ראוי לפרסום? אתם כבר יודעים למה.

אני לא יכול לא לסיים את הסאגה הטרנז'י קומית הזו בלי חברי, עמיתי ומקורבי ינון מגל, זה שהרצה בפני כל השבוע עד כמה הוא נחרד, נגעל ונרעש מהעובדה שהסיפור של יוסי כהן פורסם. להלן ציוץ שלו מה-16 במרץ 2019. התאריך חשוב: בעוד קצת יותר משלושה שבועות, ב-9 באפריל, יש בחירות. בפעם הראשונה זה דור יוש איום על שלטון נתניהו. כחול לבן. צריך לעשות הכל כדי להסיר את האיום הזה, אחרת צפויה סכנה נוראית לציונות, לישראל, או לפחות לשופרות של נתניהו. או הנה הציוץ: "שגנץ יעשה בזמנו הפנוי מה שהוא רוצה, זה לא עניינו של איש. העניין הוא האם בעקבות הפריצה לטלפון הוא עלול להפוך לסחיס. זה הכל". נכון, ינון. זה הכל.

4. מורשת דרעי

מיוסי כהן לאריה דרעי. האיש רתח ממשפט שפורסם כאן בשבוע שעבר, שלפיו, על פי דעתו של הכותב, רמס של הרוגי מירון מרוח על יריו. משפט שבא לשקף את דעתי הפרטית ולא עובדה כלשהי. משפט שהתגבש בראשי בעקבות מעקב אחר העדויות הנשמעות בפני ועדת החקירה הממלכתית לאסון מירון. ועדה שלא הייתה באה לעולם לו היה מרובר ברדעי וחבר מרעיו. או כנתינה. טוב שבאה לעולם וטוב שקמה ממשלת השינוי שהביאה אותה לעולם.

בפני הוועדה הזו נשמעו, עד עכשיו, עדויות מפי היועצת המשפטית של משרד הדתות, ה"הל"שית של מפקד מחוז הצפון במסגרת ועדים נוספים, שמהן עולה

14 ב-60 שניות. רק בישראל. המציאות שונה, כמובן. מיטב בדיקותיי מעלות ממציאים אחרים. מהיכרותי העמוקה עם מקצועני ערוץ 12, ששידרו (בצדק) בזמנו את הקלטת "שיחת הפוסיקט" של יאיר נתניהו, הם היו מפרסמים את הסיפור הזה. ועוד איך מפרסמים. בסוף דרוקר פרסם.

זה לא הפריע לג'האר הביביסטי על הסיפור ומספריו. בבת אחת הפכו הריקלינים לשומרי המוסר ונוטרי האניגות התקשורתית לדורותיה. מעתה אמור, שמעון ריקלין-בבלי. פתאום הם מתנגדים לכניסה לחיים הפרטיים של מאן דהוא. הגדיל לעשות, כרגיל, חברי ינון מגל. טוב, בניגוד לריקלין, הוא לפחות מצויד בחוש הומור. שוד ושבר, געוואלד, לאיזה שפל מדרגה הגעתם???, זעק מגל בתוכנית הרדיו שלנו. לרעעים נרמה היה לי שהוא יפרוץ בכבי.

כשמנסים להסביר שמרובר בראש מוסד מכהן, אחד התפקידים הכי חסויים, רגישים ונפיצים בעולם, כשמנסים להגיד שהאיש תמרון את עצמו למצב שבו הוא עלול להיות סחיס, כשמנסים לטעון שמרובר כאן בהתנהגות חסרת אחריות ונטולת רסן, הם נוחרים כבוח. לא, זה לא עניינה של התקשורת, אתם בסך הכל מתנפלים על יוסי כהן כי אומרים שהוא בדרך לליכוד.

זה נכון בערך כמו שאביחי מנדלבליט ורוני אלשיך, שני אנשי ימין דתיים, תפרו תיקים לכיבי כי אמרו להם שזה יגרום לרכיב דרוקר ואמנון אברמוביץ' לחבב אותם. כואו נדלג שנתיים אחורה. גנץ, בני גנץ. וזכרים? עמית סגל פותח את המהדרת 12 עם הסנסציה שהאיראנים פרצו לסלולרי של גנץ. עשר שניות אחר כך כבר דיברה כל המדינה על הסרטונים המביכים שהיו שם.

הסיפור של סגל היה מוצדק. אני לא יודע מי המקור שלו, וזה לא מעניין אותי. המוטיבציה ברורה: לפרק את הקמפיין של גנץ. גם זה לגיטימי. ככה זה בפוליטיקה. העיתונאי צריך רק לוודא שהסיפור נכון. אם הוא נכון, לפרסם. כך עשה סגל. ומה עשו הריקלינים? תזכורת: במקרה של יוסי כהן, ריקלין ציין שבועות כי "מרובר בחומר צהוב ורכילות... היחיד שהסכים לפרסם את החומר זה רביב דרוקר. אתם כבר יודעים למה". ודי לחכימא. כשרוקר ענה לו בציוץ נועם, השיב ריקלין: "רביב, בניגוד אליך אני לא מפרסם רכילות. בניגוד אליך אני לא מנסה לחסל אויבים פוליטיים דרך חדר המיטות". כום.

אז כואו נשווה את זה לאירוע גנץ: היה סיפור צהוב? הכי צהוב. היו דיבורי חדר מיטות? היו. היה בו סיכול פוליטי? הרבה הרבה יותר מהסיפור של כהן, כי גנץ עמד בראש כחול לבן, מועמד לראשות הממשלה שמאיים באמת על כיבי, בניגוד לכהן, שנמצא בכלל בתוך תקופת צינון ארוכה. ומה ציין ריקלינו?

הנה, למשל, תגובה שלו על פרסום שלא רק לגנץ פרצו לטלפון, אלא גם ליאיר ושרה נתניהו: "רק שתבינו זה נבדק על ידי גורמי הביטחון ולא היו זכרים מעולם. גנץ רוצה להיות ראש ממשלה. גנץ נמצא במצב שיכולים לסחוט אותו. גנץ לא יכול להיות ראש ממשלה".

אכן, אין על החשיבה האנליטית של ריקלין. העובדה שמה שנחשף על יוסי כהן קרה כשהיה ראש מוסד מכהן, לא מטרידה אותו. אתם כבר יודעים למה. כואו נמשיך. הנה עוד ציוץ ריקלינאי אופייני: "לכל מי ששאל, פקפק וערער: דנה יום אומרת בפתח המהדורה של 12 שעל פי גורם ביטחוני

תקווה שהוא יידע לבלום בזמן, להפיק לקחים, לאמץ לעצמו מערכת איוונים ובלמים שתאפשר לו לצאת לחיים חדשים באורחות. אין לי מושג אם זה יקרה.

3. רק בישראל

הגענו לחלק הקומי של הסיפור. פרסום התחקיר של דרוקר עורר מיד מתקפת זעם קרוש של השופרות הביביסטים הכבדים ביותר. הם זיהו, משום מה, את הסיפור כעוד מתקפה על יקירם נתניהו. אין לי מושג למה. נכון, דיילת וכו', אבל באמת שאין קשר. לא כל דבר זה כיבי. השיא הגיע ב"פרסום בלעדי" של שמעון ריקלין, בתוכניתו בערוץ 14, שלפיו הסיפור של דרוקר הוצע קודם לאמצעי תקשורת אחרים שסירבו לטפל בו מחמת צנעת הפרט. ריקלין גם נקב בשם אמצעי התקשורת שבו מרובר: קשת 12.

מול טוב. עכשיו קשת 12, המכונה על ידי הביביסטים בימי שגרה "אל ג'ויה", הצטרפה לצד של הטובים: החברים בחברת החרשות עברו גיור בזק לחומרה וגויסו למילואים בצו 8 מיוחד. מאלג'זירה לערוץ

להם את כל מספרי הטלפון האישיים של המנהיגים וראשי זרועות הביטחון. אם הם עולים על הרומן הזה בזמן אמת, זה אירוע של פעם ברור".

נשאלת השאלה, עוד לפני דרוקר, איפה הייתה המערכת? איפה הקב"ר (הקב"ש הראשי) של המוסד? איפה סגניו של כהן במוסד? הרי השערוייה, על פי השידור, הייתה ידועה לרבים. מהמאבטחים הנדהמים ועד הצמרות. סיפורים מהסוג הזה "טסים" בתוך ארגון כמו המוסד. כשהוא טס בעקבות המאבט שלו ברחבי העולם, טסים איתו מאבטחים. מישוה אמור לרעת על זה. מישוה אמור לשלם את זה. מישוה אמור לעשות ברק בית במערכת האבטחה של ראש המוסד, אם בתורצ"ק שחשד באשתו הצליח להיכנס אליו הביתה.

אני לא יודע לאן הפרשה הזו תוביל. לפני חודשים ארוכים פרסמתי בטורים האלה פרשה הנוגעת ליוסי כהן שהיא תמורה אף יותר, לפחות לרדעי. נכון, די "קבדת" אותה, בלי כותרות והבלטות, אבל היא התחלקה לו על הכנף והתפוגגה. יכול להיות שכהן ישרוד גם את הסיפור הזה. אפילו סביב להגיה. אישית, אני לא בטוח שאני לא רוצה שזה יקרה. עדיין, סגולותיו ויתרונותיו של האיש המוכשר הזה, שהוביל את המוסד לאחת התקופות היפות בתולדותיו, מייצרים

ד"ר. הגשר
הוביל למעשיהו
צילום: יונתן זינדל,
פלאש 90

בוודאות שהרחיפה לקיומה של הילולה מירון במתכונת הרגילה שלה, ללא הגבלות כלשהן, הגיעה מרדעי. היו עדים שטענו שמדובר גם בלחץ מאסיבי של השר לביטחון הפנים אמיר אוחנה. היו עדים שאמרו שמאחורי שני אלה היה לחץ כבר של נתניהו. המעורבות של רדעי לקיים את ההילולה בלי הגבלת כניסה עולה בעדויות הללו בבירור. על פי היועמ"שית של משרד הדתות, רדעי "ביטל" את השר המכהן במשרד, נכנס לנעליו וניהל את העסק. נרמה לי שהמסקנה שאליה הגעתי לגיטימית וחוסה בגבולות חופש הביטוי והרעה. ייתכן שהשפה הייתה ציורית מדי. הדם מרוח וגו'. בתכל'ס, הכוונה ברורה: על פי העדויות עד כה, אריה רדעי, לעניות דעתי שאינה קובעת, הוא אחד האשמים באסון מירון. בדו"ח, הבנתי את הזעם הקדוש של רדעי, שירה בי עורך דין שמתמחה באיומי תביעה ותביעות השתקה. הוא ידע שבסבוע שעבר שהוא ברגעים הכי דרמטיים של מו"מ לעסקת טיעון באישומים החרשים שנחקרים נגדו. המשפט שכתבתי בא לו כטיימינג רע. פרקליטו התרעם גם על כי כניתי את רדעי "עברייני מורשע". במקרה הזה, הוא צדק. הכינוי המדויק הזה הוא "עברייני סדרתי מורשע". אם אכן יחתום על עסקת הטיעון המדוברת, זו תהיה כבר הרשעתו השנייה.

להם את יעקב ברדוגו ומרטינ שלאף, תקבלו את החבורה העליונה שניהלה את המדינה מאחורי הקלעים בניינטיז (אין לי כלום נגד שלאף, אגב). גם רמון רותם על מה שנכתב כאן עליו. הוא אפילו, כך סיפרו לי, פרסם מאמר תגובה כלשהו נגדיו. זכותו.

רמון היה תקווה גדולה אפילו מרדעי. בניגוד לרדעי, רמון יכול היה להיות ראש ממשלה. הוא בא מהמפלגה הנכונה. גבוה, כריזמטי, חד, וכחן וערמומי, רמון היה אמור להיות זה שאחרי רבין ופרס. הצבר העוקצני מהשטח הגדול ביפו שיחזיר את העבודה לימי הזוהר שלה. במקום זה, הוא קבר את העבודה קבורת חמור. הוא ניהל את הקמפיין האסוני ביותר שנוהל כאן אי-פעם (שמעון פרס 1996) והוא זה שחתום על הניצחון הלא-ייאמן של ביבי באותה שנה. מפה לשם הוא המשיך להחמיר מול שער ריק עד שהתקמבן ל"קרימז" ומשם לתיק המשפטים אצל אהוד אולמרט. לשונו המתגלגלת נתחבה לפה הלא נכון כזמן הלא נכון (קצינה צעירה, בכניסה לישיבת קבינט בפתח מלחמת לבנון השנייה) והחריבה לו את הקריירה. זו הייתה כרוניקה של הרע עצמי יודעה מראש.

כשהוגש נגדו כתב האישום, נמנתי עם המחנה שסבר שהאירוע לא צריך להגיע למישור הפוליטי. דעתי לא התקבלה על ידי השופטים. רמון הורשע. לא הושת עליו קלון והוא חזר. בסך הכל, איוון ראוי. הבעיה היא שמאז הוא בג'האד נגד המערכת, לא, הוא לא רוצה רפורמות, הוא לא רוצה תיקון. הוא רוצה להחריב. הוא הגשר האנושי שעליו נוהג נתניהו עם הD9 בדרך לבית המשפט העליון. הוא נקלע לסחור קשה ואין לו היכולת להבין את מצבו. הוורטיגו הזה לא ייגמר טוב. הוא סיפור עצוב אפילו יותר מאריה רדעי.

כן, מר רמון. מתחתי בעבר, וגם בהווה, ביקורת חדה ותקיפה על הפרקליטות. אני תומך מסורתי זה שנים ארוכות ברפורמות רחופות ועמוקות במערכת. צריך לפצל את תפקיד היועץ המשפטי. צריך להעניק שיניים חרות לנציב התלונות על הפרקליטות. ניהלתי בעמודים האלה את מאבקי ההירואי של השופטת הילה גרסטל, הנציבה הראשונה, שנתקלה במערכת אטומה ויהירה. אני חושב שצריך לתחום את החקירות, הגשת כתבי האישום וההחלטות של הפרקליטות בזמן. אסור לתת לחקירות להתנהל שנים ארוכות. וכו' וכו'.

אבל לא, מר רמון, אני לא חושב שהמערכת תפדה לבנימין נתניהו תיקים. אני מכיר את המערכת הנוכחית, אני מכיר מצוין את התיקים, ואני מכיר הכי טוב את נתניהו ומשפחתו. מעולם לא נשקפה סכנה מיידית יותר לדמוקרטיה הישראלית מאשר בשנים האחרונות של דמדומי נתניהו. צר לי שעניין שטופות החרון והעלבון האישי טחו מלהבחין בוה. את המערכת צריך לתקן, לא להרוס. את הרמוקרטיה צריך לבצר ולהציל, לא לפרק. אתה, שלימדת רבים עוד בטרם זה נודע לציבור הרחב, הופך עכשיו לשכפ"ץ האנושי של החבורה הזו, שקמה על מוסדותיה של המדינה הזו כדי לכלותם. טרגדיה. ❖

bencaspit5@gmail.com

זאת ועוד: מעבודתי העיתונאית למדתי שנוכחותו של רדעי בקבינט וזכה לשבחים מקיר לקיר מפייהם של כל ראשי זרועות הביטחון לדורותיהם. בלי קשר לפוליטיקה. הוא מנוסה, הוא גרוע, הוא לא מתלהם, הוא לא רק אחראי, הוא המבוגר האחראי, אמרו לי האומרים. והיה מי שהוכיח שרדעי היה זה שסייע לראש הממשלה יצחק שמיר למנוע מהמתלהמים תקיפה בעיראק ב-1991, תקיפה שהייתה מביאה תועלת מועטה (אם בכלל) לישראל, ונוק כבד לקואליציה שהובילה ארה"ב מול סדאם חוסיין. אני מכיר את רדעי עשרות שנים. בתחלה, החדש. האיש שיהווה גשר אנושי בין החרדים לחילונים. האיש שילחץ את החרדיות הישראלית החדשה מהגטו ויביא לנו יהדות מאירת פנים, טובלנית, אולי אפילו ציונית. אבל אבוי, הגשר הוביל למעשיהו. וישמן ישורון ויבעט. ר' אריה למד להכיר את החיים הטובים, את ניוח הסיגר, את שיכרון הכוח. כשהורשע, הוא הטריל מדינה שלמה עם ישיבת "שאגת אריה" ומומזי "הוא זכאי". בלי לדעת, קיבלנו פרומו לג'האד הברוטלי שמנהיג עכשיו הארמ"ר האמיתי של רדעי, בנימין נתניהו, על שלטון החוק. חסידי רדעי טוענים עכשיו שנעשה לו עינוי דין גוראי ומהאשמות האיומות שבהן נפתח התיק הנוכחי, נותרו רק כמה עבירות מס. טכנית, הם צודקים. אבל אפשר לראות את זה גם מהווית ההפוכה: האדם המריא לשמיים, הוביל מפלגה חשובה בישראל, היה המקורב לראשי הממשלה, שר פנים כותני, אבל מעד, נחקר, נשפט, הורשע בשוחד והלך לבית הסוהר. מאיש כזה צריך לצפות שייקל לקחים. מי שנכווה ברותחין, נזר בצוננים. עכשיו, כשהוא חוזר למקום הפשע, הוא אמור להיות צדיק יותר מהאפיפיור. הוא לא אמור להתעסק בשום דבר שקשור בכסף. כשיש

ספק, אין ספק. הוא צריך להיות נקי וחד כתינוק בן יומו. הוא קיבל הודמנות שנייה. לא תהיה הודמנות שלישית. או זהו, שרדעי מעד טוב. עבירות מס אינן עניין פעוט. המשטרה מנסה להדריב עכשיו את משפחות הפשע דרך עבירות מס. רבים וטובים הלכו לכלא על עבירות מס. מאל קאפון עד ציפי רפאלי (להבדיל, כמוכן). העובדה שהיועמ"ש מברלבליט סוגר עם רדעי עסקה שתאפשר לו, בקומבינה כזו או אחרת, לחזור להודמנות שלישית, היא לא פחות משערורייה. רדעי ידע שהוא חוזר לפוליטיקה ותכנן את החזרה שלו לפוליטיקה גם כשהיה במעשיהו. ניתן לצפות מנבחרי ציבור כמה הוא להדיר את עצמו מעסקים, ממסים, מעסקאות, מקומבינות. ללמוד לקח. מה עוד צריך לקרות כדי שהוא ילמד לקח? לרדעי היו חסידים חילונים: אמנון דנקנר וטומי לפיד ו'ל, אהוד אולמרט. הם הלכו שבי אחריו בימים העליונים ההם של "פופוליטיקה". הם נהגו לספר לי שהוא "משלנו". רדעי על נתניהו באותם ימים, ולא רק בהם, הייתה שלילית מרדעי. אם אני צריך לנתח, היא לא השתנתה. ההשגחה שלו והחליט לזרום עם הבייזום. הוא זיהה את הטרנד הפוליטי בין מצביעיו והפך את ש"ס לזנבו המרוט והמכשכש של בנימין נתניהו. בסוף, זו תהיה מורשתו. אחרי שמינה את עצמו ל"ערב" לכך שנתניהו ימלא את הסכם הרוטציה עם גנץ "בלי טריקים וכלי שטיקים", הוא אפילו לא העז להגיד בפומבי אחר כך שנתניהו רימה את שותפו. עד כדי כך ביטל את עצמו, את מפלגתו, את עקרונות המוסר ואת מצוות התורה וההלכה בפני הבייזום.

5. מר ורטיגו

אחרון חביב להיום: חיים רמון. אם רדעי הוא זנבו המכשכש של ביבי, רמון הוא זנבו המקשקש של רדעי. תוסיפו

במהשך השבוע הגדיל אותו פרקליט לעשות כשיגר ליועמ"ש מכתב שבו דרש לפתוח נגדי בחקירה פלילית בגין "ניסיון להשפיע על ועדת חקירה". נדמה לי שכל מילה נוספת מיותרת. עיון בקורותיו של אותו עו"ד מעלה (על פי ויקיפדיה) שהוא גם יועץ משפטי של אגודת העיתונאים. זה יותר מחזיק אפילו ממינויה של שרה נתניהו למנכ"לית יד שרה. שבוע שעבר שיגר רדעי כמה מקורבים שניו לשכנע אותי לכתוב עליו כמה מילים טובות. תורוק איוה משפט, הפצירו בי, שנעשה לאריה עינוי דין. שהוא סבל מספי. שההר הוליד עכבר. שאפילו היועץ אמר שמתיק הגדול לא נשאר כמעט כלום. אמרתי להם שאשקול את זה. המקורבים האלה מכירים אותי ויודעים שברגעים כאלה אני נוטה להתייצב מול החלש. מול האדם שבמצוקה. מי זה שנעשה לו אי-צדק. הם סברו שרדעי הוא הקליינט הנכון. אני, לאחר שהפכתי שוב ושוב בנושא, חשבת אחרת. במשך שנים הגנתי עליו מול המבקרים הרבים. "בחזרה למקום הפשע", ועקו המבקרים, "איך יכול להיות שאדם שהורשע בשוחד בהיותו שר פנים, חוזר לתפקיד משרד הפנים. איפה הדרוגמה האישית, איפה הפקת הלקחים, איפה הנראות הציבורית", הם שאלו. חלקתי עליהם. חשבתו שכל עוד החוק בישראל מאפשר את זה, כל עוד האיש שילם את חובו לחברה, מיצה את המאסר ואת הקלון, אין סיבה לא למחול לו ולהניח לו לפתוח דף חדש.

רדעי איבד את עמוד השדרה שלו והחליט לזרום עם הבייזום. הוא זיהה את הטרנד הפוליטי בין מצביעיו והפך את ש"ס לזנבו המרוט והמכשכש של בנימין נתניהו. בסוף, זו תהיה מורשתו